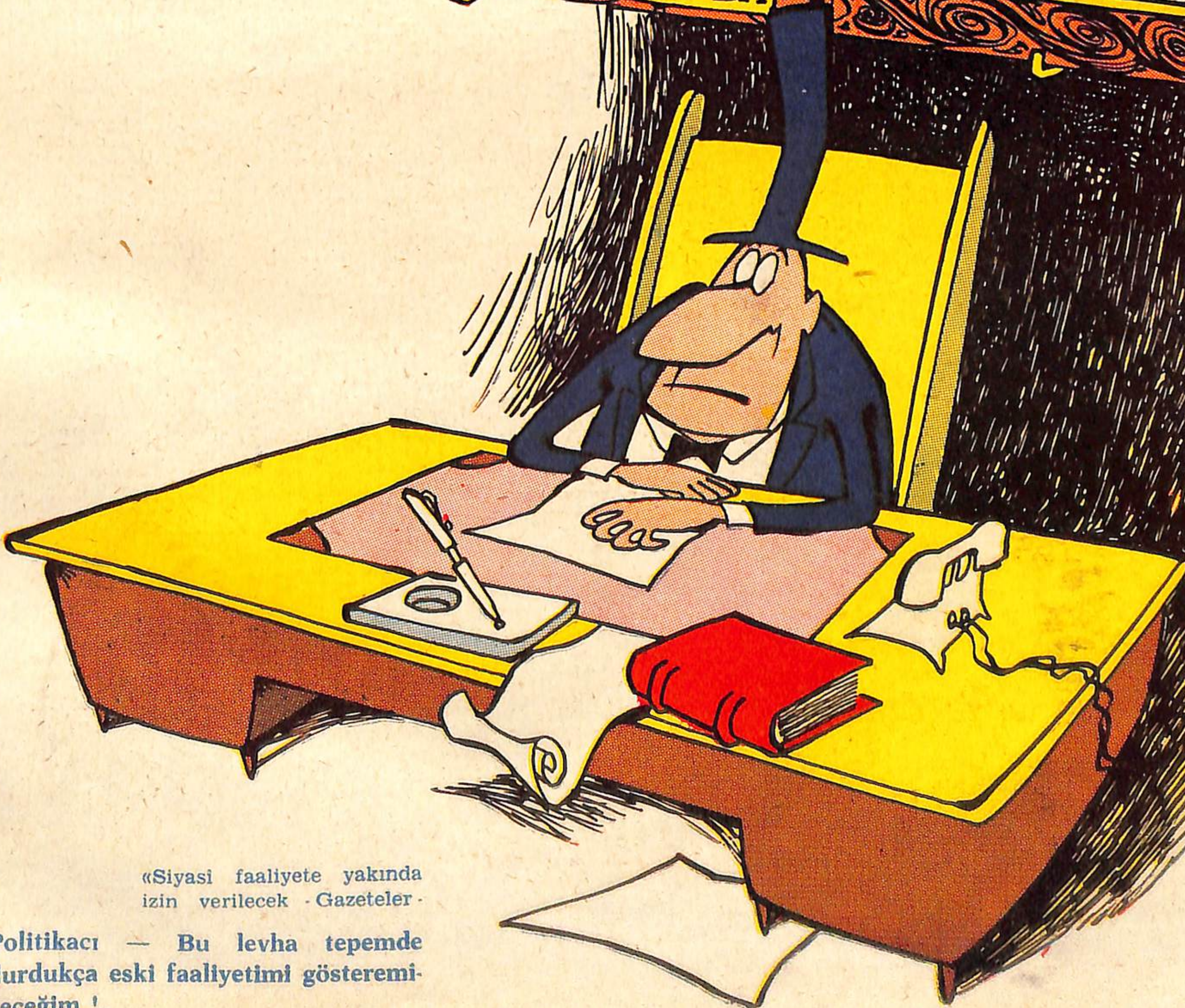
Akbaba

«Siyasi faaliyete yakında izin verilecek - Gazeteler -

Politikacı — Bu levha tepemde durdukça eski faaliyetimi gösteremiyeceğim !..

1961 YILINDA

9

MİLYON

687

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

900000 Liralık

İkramiyelerden

11 Mayıs Keşidesinde

Bursa'da

APARTMAN

Dairesi

Bahçelievler'de

A R S A

Dolgun PARA

İkramiyeleri

10 Mart Cuma akşamına kadar

hesap açtırınız.

Hesabınız varsa arttırınız.

GÖREN 220

EMNİYET SANDIĞI

GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ

GÖÇ *Bizim Romanımız* GÖÇ

YAZAN:

GÖÇ YUSUF ZİYA ORTAÇ GÖÇ

Pek Yakında Çıkıyor.

GÖÇ *Fiatı 5 Lira* GÖÇ

GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ

AKBABA YAYINLARI: SANAT ESERLERİ

1 — PORTRELER: Yusuf Ziya Ortaç (Mevcudu kalmamışır.)

2 — GÜN DOĞMADAN: Yusuf Ziya Ortaç

3 — HECENİN 5 ŞAİRİ: Orhan Seyfi Orhon, Faruk Nafiz Çamlıbel, Enis Behiç Koryürek, Halit Fahri Ozansoy, Yusuf Ziya Ortaç'ın şiirleri, biografileri, resimleri,

4 — DÜŞEN YILDIZLAR: Genç yaşlarında ölen şair Kemalettin Kamu, Cahit Sıtkı Tarancı, Ömer Bedrettin Uşaklı, Orhan Veli Kanık'ın şiirleri, biografileri, resimleri

5 — ÜÇ TEPE: Ziya Gökalp, Mehmet Emin Yurdakul, Rıza Tevfik Bölükbaşı'nın şiirleri, biografileri, resimleri

6 — BEŞ MEVSİM: Behçet Kemal Çağlar, Ahmet Muhip Dıranas, Necip Fazıl Kısakürek, Ahmet Kutsi Tecer, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın şiirleri, biografileri, resimleri,

Siparişlerinizi lütfen : Umum Anadolu ve İstanbul bayii : Ferhan Bozkurt ve ortağı, Kebeci han. No. 4 Ankara cad. İstanbul

Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI : Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ : Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ : Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

Yazı işlerini fiilen idare eden : Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer : Ercan Matbaası
Kapak baskısı : Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ : Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI : Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 469 — Yıl : 38
9 Mart 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Mektep arkadaşım Yücel

İNSAN nasıl ölür, bilir misiniz?.. Ansızın bir sendeleyişle, bir kalp duruşu ile değil. Annesinin ölümüyle, babasının ölümüyle, dostlarının, sevdiklerinin, kafa ve gönül arkadaşlarının ölümleriyle her gün birer parça, birer parça, birer parça ölerek...

Benim bir Ahmet Haşim'im vardı: Güzeli beraber tadar, çirkinden beraber iğrenir, beraber güler, beraber kızar, beraber acırdık. Sevincim onun da sevinciydi, öfkesi benim de öfkem!

Benim bir Mithat Cemal'im vardı: Yalnız vücutlarımızla iki ayrı insandık. Bütün bir yaz, Anadolu Klübünün bahçesinde, neşemiz tek kahkaha olurdu. Şimdi yıllardır onsuzum. Mithat Cemalsiz bahçede dost gözlerle baktıklarım kimlerdir bilirmisiniz?... İhtiyar ağaçlar!

Sanırdım ki bu ikisinin ölümü kadar acı dost ölümü olamaz. Olurmuş!... İşte Hasan Âli Yücel'in ölümü.

O, benim mektep arkadaşımdı. Vefa İdadisinde beraberdik. Zeki, çalışkan, hırslı bir öğrenciydi. Sonra, Birinci Dünya Savaşında birbirimizi kaybettik. Yalnız bir gece, eski Gaziantep mebusu rahmetli İshak Rafet'in zengin akraba konağındaki sofrasında konuşarak, gülüşerek, dertleşerek ve türküler, destanlar, nefesler okuyarak geçirdiğimiz bir gece, hâlâ yıldız yıldız gönlümdedir. Asıl dostluğumuz bu üç dört saatlik kadeh arkadaşlığından sonra başlamıştır.

Kafası kadar gönlü de zengin insandı. Okurdu ve yazardı. Düşünürdü ve duyardı. Doğuyu da tatmıştı, Batı'yı da... Çağının ünlü bir güzeline yazdığı:

Sen bezmimize geldiğin akşam
neler olmaz!

şarkısı onundur. Bu tek mısra bile Yücel'in nasıl bir kalb adamı olduğunu anlatmaya yetmez mi?

Bir memleket gezisinde, Atatürk onu da yanına almıştı. Yeni insanlar vardı bu yolculukta. Atatürk, onların çeşitli konularda konuşturarak deniyor, tartıyordu. Bir akşam, sofrasındakilere sormuştu:

— Sıfır nedir?

Yücel'in cevabı şu oldu:

— Sizin huzurunuzda ben!

Bu imtihan gezisinde, Hasan Âli, sıfır almayan tek yolcudur sanırım.

Yücel'in politika hayatı, Millî Eğitim Bakanlığıyle başarılar içinde geçmiştir. Karanlık topraklarımızın ilk fecri Köy Enstitüleri, Köy Okulları, Kız San'at Enstitüleri, bir kitaplık dolusu klâsikler tercümesi, opera, ansiklopedi... Bırakınız tümünü, bir tanesi bir insanı bahtiyar etmeğe yetmez mi?

Ona komünist dediler. Neden mi?.. Bu aydınlar çorağında kaybedecek tek insanımız olmadığını bildiği ve her değerin üstüne titrediği için!

Ne oldu?... Onun kaybetmek istemediği değerlerin hepsini başka milletler kazandılar: Şimdi, kimi Fransız Üniversitesinde profesör, kimi Amerika!...

Bana sorarsanız demokrasimizin en büyük kurbanı Hasan Âli Yücel'dir. Gerliliğe verdiğimiz bütün kurbanlar ondan sonra gelir.

Hiç unutmam, sayın Avni Başman'a D. P. nin ilk Maarif Vekili olduğu günlerde sormuştum:

— En başarılı Millî Eğitim Bakanımız kimdir?

Düşünmeden cevap vermişti:

— Yücel!

İşte bu Yücel'i, bir gün, kendi partisi, kendi gazetesinin, Ulus'un sayfalarından bile koğdu!

O kırılmış kalbin, ansızın duruşuna değil, bu kadar dayanışına şaşmalıyız.

Yusuf Ziya ORTAÇ

İhbar olmadan gümrüklerde yolcular aranmıyacak. (Gazeteler)

— Ne yapalım, ihbar yok!...

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Vaşington günü

Amerikan - Türk Birliği Vaşington gününü kutladı: Danslı bir yemekle... Yemek, içinde nohut nohut ekmekçikler yüzen konsomesiyle, fondan gibi hindisiyle, Jozefin Beyker gibi titrek krem karameliyle iyiydi yemek olarak... Fakaaat, ben bir şeye alışamadım, dünyanın her tarafında âdetler arasına girip bir türlü çıkmıyan bir şeye... Nutuklara!... İflâhımı kesiyor o nutuklar, iştahımı değil, çünkü gene düşünen insaflıymış da yemekten sonraya sıkıştırmış bu faslı!...

Birliğin başkanı bir nutuk çekti önce, türkçe olarak. Sonra ingilizceye çevirdiler onu... Arkadan Amerikan Şarje Daferi bir nutuk çekti, ingilizce olarak. Tabiî onu da Türkçeye çevirdiler... Daha sonra?.. İşte en önemlisi bu: Millî Eğitim Bakan vekili Tahtakılıç ayağa kalktı ve kollarını ha kavuştura, ha çöze... Ha çöze, ha kavuştura, o da çekti nutkunu!...

Durmadan tekrarladığına göre galiba üç şeye tutulmuş sayın Bakan: Sen kurucu, ben kurucu, o kurucu.. Vaşington kurucu!... Bu Biiir!

İkincisi... Dünya nimetleri, dünya nimetleri, dünya nimetleri!... (Ne olmuş dünya nimetleri!... Üstelik «Nimet'ler» denildikce boş bulunup benden bahsediyor diye keyiflendim, amma bosa keyiflenmişim doluya değil, çok daha önemli nimetlerden bahsettiğinin farkına vardım hemencecik!)

Üçüncüsü?... Aaaa... Unuttum... Unutmıyacağım diye bir hayli zorlamıştım beyin nahiyemi...

Sonunda çok dokunaklı bir şey yaptı. Ayağa kalktı ve dedi ki: (Daha kolaylıkla söylemek için kendi âciz dilimi kullanıyorum)

«— Ben vallahi sabaha kadar da aranızda otururdum, fakat Kurucu Meclis harıl harıl çalışma halindedir, ben orada olmazsam olmaz! Olmıyacağı için de yaralı kalple bu sıcak, bu samimî, bu güzel toplantıyı terkediyorum.» (tabiî o daha güzel düzdü sözlerini benden)!...

O kadar duygulandık ki tasavvur edemezsiniz.. Hem de yanlışlık olmasın diye iki üç kere tekrar ettirdi gideceği yeri: Şayet ararsak şaşırıp başka yerde aramıyalım diye kendisini!...

O sırada sevimli Ankara Valisi İhsan Paşa yanındaki hanıma şunları söylüyordu:

«— Neşemi nasıl mı kaybetmedim hayatta?... Kaybedeceğim anlar olmadı değil. Fakat düşündüm ki kaybetsem zararı yalnız kendime olacak...»

Bence, toplantının en sempatik dâvetlisi, bu «neşesini kaybetmemiş» iddiasız Vali Paşaydı...

Vaşington'un doğum gününü de böyle kutladık işte!...

Japonlar da bıktılar!

Japonya'dan yeni dönen bir ataşenin (Türk ataşesi) çocuğuna sormuşlar.

«— Mektebini seviyor muydun?» diye...

«— Evet çok» diye cevap vermiş.

«— En çok nesi hoşuna gidiyordu?...»

«— Terbiyesi.»

Gerçekten Japonlar terbiyeli millettir: Okuduğumuz kadar biliriz... Gitmedik oralara kadar Koraltan misali!... İnanılmıyacak şekilde terbiyeliymişler. Meselâ bir küçük çocuk sokağın ortasına çıksa, dünyadan bihaber, top oynamağa başlasa ve bu yüzden bütün taşıtlar dursa «zınk» diye... Trafik polisinin tepkisi ne olurmuş biliyor musunuz?

«— Efendimizin güzel oyunlarını bozduğumdan müteessirim, dermiş. Fakat acaba efendimiz, şu koskocaman vasıtalara acısa da yol vermek lûtfunda bulunsa nasıl olur?...»

Bu kadar nezakete bizler zor inanırız biliyorum, amma böyle işte... Çünkü bizde daha trafik falan karışmadan arabalardan yüzlerce baş uzanır, «len, gözün kör mü?... Kendini babanın çiftliğinde mi sandın?... Kafanı kırarım senin arabanı çekmezsen» dir lâfla püskürtülceceğin en oksayıcısı...

Son zamanlarda Japonlar da bu aşınmaz nezaketten bıkmıslar. haftada iki gün dağlara çıkıyorlarmış «nezaketsizlik Week-endine»... Deşarj yapıp dönüyorlarmış ve gene inşallah'larına maşallahlarına evet efendimlerine, sepet efendimlerine devam ediyorlarmış... Asırlarca dayanmışlar, artık dayanamıyorlarmış bu zırh gibi terbiyeye... Acaba bu deşarj merakı ne zaman başladı?... Meşhuuur bir heyet gitmisti bizden Japonya'ya. 80 kişilik bir heyet, çarşıyı istilâ, pazarı altüst, sefiri seferi etmişlerdi öbür dünyaya!... Acaba onun gidiş gelişinden sonra mı başladı?... Şaka bir yana, insanların artık aşırı terbiyeye dayanamamaları hem çok enteresan, hem hazin azcık!...

Azrail geldi:

Elçilerimizden Şefkati İstinyeli'nin ters şiveli bir hizmetçisi varmış. Hangi bölgedenmiş bilemem... Bir gün Şefkati bey 40 derece ateşle yatıyormuş gripten... Öyle ateşliymiş, öyle hastaymış ki iki dünya arasında kızgın bulutlarda sallanıyormuş. Birden hizmetçi kapıyı yıkarcasına yumruklamağa başlamış...

«— Beyefendi, beyefendi, telefon, telefon...»

«— Kimmiş?...»

«— Azrail beyefendi, Azrail...»

Yarı kâbus arasında Şefkati bey cevap vermiş:

«— Söyle çabuk, geri gitsin, ben yokum...»

İyi olduktan sonra Şefkati bey uzun zaman bu soğuk şakayı yapanı aramış bulamamış... Tâ ki bir gün İsrail Maslahatgüzarına rastlayıncaya kadar:

«— Ekselâns, demiş müsteşar, sizin evinizde garip bir insan var. Size geçmiş olsun demek için telefonu sekreterime açtırır açtırmaz ve «Burası İsrael Sefareti» dedirtir dedirtmez, ahizeyi korkunç bir çığlıkla elinden atıyor, «Yook.. Evde kimse yok!» diye... Bunun hikmeti nedir ki?... Kaç kere denedik, hep ayni tepkiyle karşılaştık!»

Hikmetini, Şefkati bey de tam o dakkada anlamış oluyordu...

Sacha Guitry ve Kasım Gülek

Meşhur Fransız aktörü Sacha Guitry kendi reklâmını iyi yapmada ustaymış pek...

«— Bu kadar nasıl kendinden bahsettirebiliyorsun?» diyenlere kestirmeden şu cevabı verirmiş:

«— Sövülmeyi her zaman övülmeye tercih etmekle... Övülme kısa sürer. Melek olsak bizim için ne denebilir ki: Kanatları var, beyaz kanatları var, iyi, güzel, hoş, ve lâkırdı orada biter... Halbuki insan insanı ebediyete kadar yerebilir, sövebilir... Asıl reklâm diş patı veya makarna reklâmı değilse, kötülemekle olur...»

Bir herşeye ve herkese gülümser dostumuz da tutumuyla her zaman bu görüşü savunmamış mıdır?...

Treni kaçıranlar

Hiç tren kaçıranları, vapur kaçıranları, herhangi bir fırsatı kaçıranları gördünüz mü?... Ben çook!... Yabancılar böyle tersliklerde kesik bir «ahhh» çekerler sonra «vay canına» dercesine parmak şaklatırlar... O kadar!... Bizler doğuştan daha «göstericiyiz» daha ağıtçıyız»... Bir temsil veririz istasyonda veya iskelede... Bu temsilin içinde, yüz buruşturma vardır, limon kabuğu çiğnemişcesine... Bu temsilin içinde diz dövme vardır... Hammala cammala dert yanma vardır. Şuna, buna küfür vardır... Hayata çatış vardır saygısızlığından ötürü...

Demokrat Parti treninin hız aldığı zamanlarda, böyle «kaçırmıslara» çok rastladım... «Vay» diye dövünüyorlardı. «Ben ona Aksarayda rastlamışken ahbaplığa girişmiş olsaydım, şimdi en aşağıdan vezirdim, sefirdim, vekildim... ve «O» kimse, «ONUNLA» düşkünce zamanlarda dostluğu ilerletmemiş olmanın hüsranı içindeydiler. Kalkınmış insanla dostluk kurmak imkânsız bizde çünkü... Etrafı dalkavuk, işgüzar, fırsatcı, kibir, gurur surlariyle çember çember çevrilir...

Şimdi Ankara'da insanların çoğunda bu treni kaçırmama çabası göze çarpıyor... Onun için, köşebaşlarında Ekrem Alican'la «tesadüfî» karşılasmalar organize etmekle meşgul değilseler, Gümüşpala'yı kalkan kılıç kuşanmaya girişirler... Kasım Gülek'e temennâ yetistirmiyorlarsa, Aksal'ın önünde büklümleşmekle meşguldürler... Parti bol, lider adayı daha da bol!... Hangi trene bineceklerini kestiremiyorlar bir türlü... «Ay, şuna mı? Şuna mı? Suna mı?» derken... Paslı paslı, gıcırtılı gıcırtılı, beyaz beyaz, kara kara dumanlar savura savura kalkıyorlar onlar tekeeer teker... Düüüt, düt!

Biz imdiye kadar hem trenlere, hem binenlere, hem inenlere hem kaçıranlara seyirci kaldık!... Hangi trene binek sevgili okuyucularım?...

Sosyal tembellik ve...

Başkentin en esprili hanımlarının birine bir ecnebî sormuş:

«— Sizde tanıdığım bütün erkekler, karılarından çok şikâyetçi. Neden boşanmıyorlar öyleyse?...»

Hanımın cevabı şu:

«— Günde üç öğün muntazam yemek yiyebilmek için. Bizde lokantaların yemeği hem pahalı, hem kötü!...»

AKBABA'NIN TEŞEKKÜRÜ

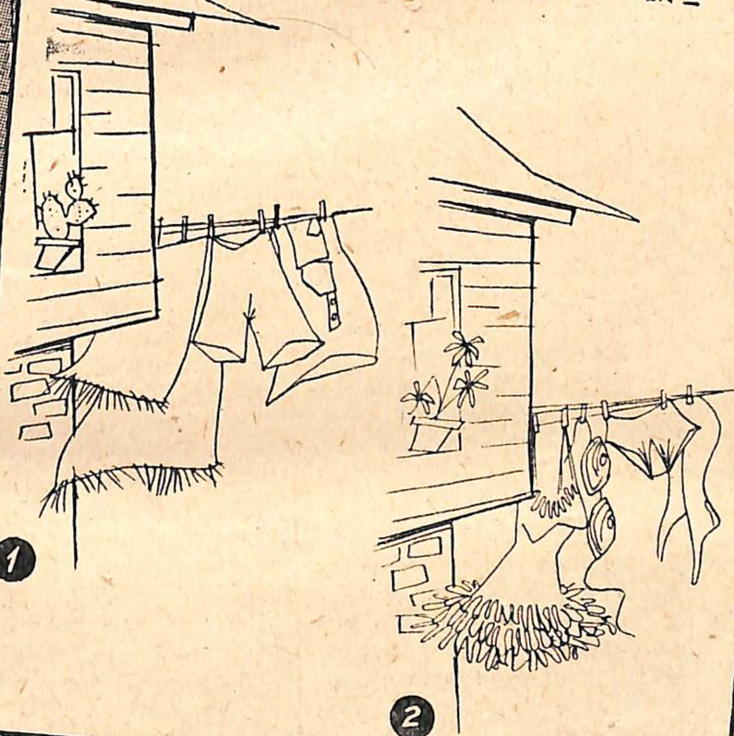
Mücellithanede çıkan bir yangında, geçen sayımızdan binlerce Akbaba yanıp kül oldu.

Bu felâket karşısında, Akbaba'yı yarım günde dizen ve bütün gece basıp yetiştiren arkadaşlarımıza gönül dolusu teşekkürler ederiz.

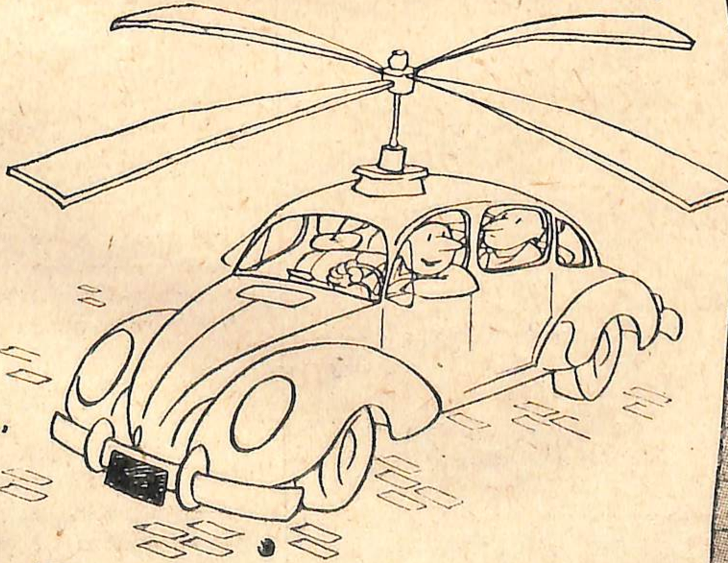
HAFTANIN Karikatürleri

MEHMET POLAT

Bir Şarkının hikâyesi

ÇOK yalan söylüyoruz, çok... Bir hafta içinde söylediğimiz sözleri toplasak, en az yüzde sekseni yalan çıkar sanırım. Anaya yalan, babaya yalan, hocaya yalan, kardeşe yalan, eşe yalan, dosta yalan... Hülâsa işimiz gücümüz yalan oğlu yalan... Gerçi adı üstünde: Yalan dolan dünyasıdır bu! Ama eskiden işin bir de dolanı vardı. Şimdi ise galiba dolanı da kalktı da sadece yalanı kaldı mübareğin!

Geçen gün başıma öyle işler geldi ki, hâlim, vaktim elverişli olsa insanlığımdan utanacaktım...

O gün, «Safvet Doğrusöz» isimli bir dostumu ziyarete gitmiştim. Safvet, mektepteki arkadaşlarımın en yakını idi. Biz, kırk yıl evvelki çocukluk arkadaşları, şimdi ikimiz de çoluk çocuk sahibiyiz. Hattâ ayıp söylemesi, Safvetin bir de torunu var!

Ben de dede olmıyayım diye gelinin gözünün içine bakıyorum. Zira dede olursam, kâfir Safvet, kendisi ile ettiğim alayları burnumdan fitil fitil getirecek!

Hepiniz gibi, hepimiz gibi bizim «Safvet» de hayatta bir hayli sıkıntı çekmiştir.

Gün geldi, aç kaldı. Gün geldi, işsiz kaldı. Gün geldi, yersiz kaldı. Fakat sonunda inadı kırılan kahpe felek, bir gün ona da:

«— Yürü ya kulum!» deyiverdi. O da yürüdü. Hem de fena yürüdü! Galiba sefalet günlerinin biriktirdiği hızla düşükler devrinin bakanlarını satın alabilecek kadar dünyalık sahibi oldu!

Ev sahibi oldu. Apartman sahibi oldu. Sonra bir apartmana daha sahip oldu. Hasılı arsa, bağ, bahçe, metres, sahip olmadığı şey kalmadı!

Şimdi, nur topu gibi çocukları, kar topu gibi soğuk bir eşi, ve can

NACİ SADULLAH

topu gibi sıcak bir metresi var.

Bir de ortak patronu var ki, hayatta büyük servet sahibi olabilmek yollarının bütün ince dalâverelerini ondan öğrendiği için, bizim Safvet, sayın ortağı Mahmut İşbilir'e âdeta tapar!

Mektepteyken gerçekten de adı gibi temiz bir insan olan bizim Safvet, kazandığı büyük servetle beraber, eskiden kendisinde bulunmayan bir takım kötü huylar da kazanmaya başladı. Bu arada meselâ, emekli aylığı ile geçinen babacığı ile anacığına hiç yüz vermez oldu. Hattâ yüzü bırakın, elli vermez oldu. Hattâ elliyi bırakın, metelik vermez oldu. Ve hattâ meteliği de bırakın, selâm vermez oldu!

Böyle davranırken onun da kendine göre bahaneleri var: İddiasına göre babası ve anası, tahsil yıllarında kâfi derecede elinden tutmadıkları için, şimdi kendisinden böyle muameleye müstahakmuşlar...

Halbuki yalan vallaha... Ben biliyorum ki, adamcağız da, kadıncağız da, vaktiyle:

«— Evlâdımız adam olsun!» diye katlanmadık fedakârlık bırakmamışlardı...

Şu varki, Safvetin aldığı kadınla onların yıldızları bir türlü barışamadı. Kadın mı haklıydı? Onlar mı haklı idiler? İşin o tarafı uzun hikâye!

Fakat sonunda Safvet maalesef, karısını anasına ve babasına tercih etmekte karar kıldı...

Şu var ki bütün bu kusurları yanında, bizim Safvetin pek hoş, ve pek sevimli tarafları da vardır. Arkadaş canlısıdır. Sevdiği dostlara karşı cömerttir. Neşelidir, güzel sesi vardır. Piyasa üstatlarının çoğundan iyi ud ve keman çalar. Başkalarını bilmem ama, anasını babasını bile unutmuş bu adam, şahsen bana karşı nedense son derece vefalıdır!

O gün de beni, âdeta büyük ikramiye getirmiş haberciyi istikbal eder gibi, aşkın ve taşkın bir sevinçle karşıladı.

Fazilet Hanım, bize kendi eliyle saltanatlı bir çilingir sofrası kurdu. Biz çakıştırırken Safvet —sanki henüz nişanlı imişler gibi— karısının gözlerinin içine bakıyordu.

«— Ah benim sevimli karıcığım ah .. Şu dünyada Allahın bana bağışladığı en büyük nimet sensin... Ben bütün saadetimi, bütün varlığımı sana borçluyum... Sen olmasan, emin ol şu dünya yaşanmıya değmez... Bak... Şu şarkıyı sana söylüyorum!.»

Ve «Safvet» böyle dedikten sonra, yanı başında duran udunu kucağına yerleştirip, karısına baka baka, benim de pek sevdiğim fakat ilk mısraını şimdi hatırlıyamadığım şarkıyı okumaya başladı:

«Falan, filân, falan da ey mest-i nâzım,
«Bana sensiz cihanda can ne lâzım?..»

Biz mest... Kadıncağız memnun... Fakat bu aile âlemi böylece sürüp giderken bizim «Safvet Doğrusöz» bana göz kırparak, hiç hesapta olmayan bir yalan kıvırdı:

«— Yahu hani bana hatırlatacaktın?... Bak, az kalsın unutacaktım... Biz parti toplantısına gitmiyecek miydik?.. »

Gerçi benim bu parti toplantısından hiç haberim yoktu ama, siz benim yerimde olsanız, ne diyebilirsiniz? Çaresiz:

«— Gidecektik elbet!» dedim.

Meğer o gün «K.K.K.K.» partisi başkanının evinde bir toplantı varmış. Biz kalkıp oraya gittiğimiz zaman sofrayı kurulmuş, kafaları bir hayli dumanlanmış bulduk.

Antrede şapkalarımızı, pardesülerimizi çıkarırken içerden!

«— Vatan, millet...» diye yüksek perdeden lâflar duyuluyordu.

Meğer bizim «Safvet», gelecek seçimlerde mebus olmak niyetinde imiş. Onun bu emelini tahakkuk ettirmek de o «K.K.K.K.» partisi başkanının elindeymiş!

Bu yüzden «Safvet» sofrada «K.K. K.K.» partisi başkanına edilmedik dalkavukluk bırakmadı.

Nihayet bir ara iş orada da şarkıya döküldü.

«Safvet Doğrusöz», «K.K.K.K.» partisi başkanına hitaben:

«— Ah benim sevgili başkanım ah!...» dedi ve ilâve etti:

«— Şu dünyada Allahın bana kazandırdığı en büyük nimet senin dostluğundur... Ben bütün saadetimi, bütün varlığımı sana borçluyum... Sen olmasan, emin ol, bu dünya yaşanmaya değmez... Bu memleket batabilir... Bak, şu şarkıyı sana söylüyorum!...»

Ve «Safvet» bunları söyledikten sonra, «K.K.K.K.» partisi başkanının gözlerine baka baka, benim de pek sevdiğim o ayni şarkıyı okumaya başladı:

«Falan, filân falan da ey mest-i nâzım,
«Bana sensiz cihanda can ne lâzım?..»

Ne yalan söyliyeyim: Bu şartlar içinde ikinci defa dinleyince, ben, pek sevdiğim o şarkıdan bir hayli soğumuştum.

Bu parti âlemi böylece sürüp giderken, bizim «Safvet Doğrusöz» yine bana göz kırparak, hiç hesapta olmayan bir başka yalan daha kıvırdı:

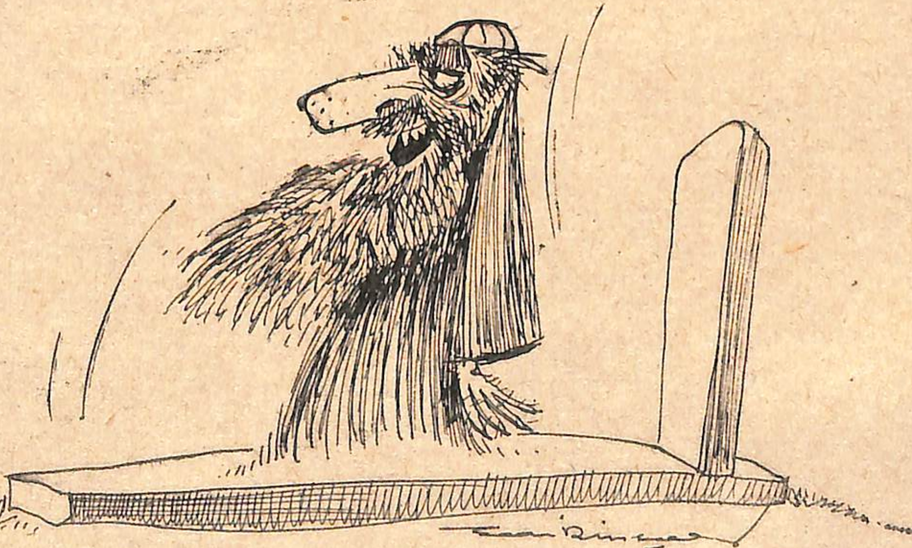
«— Yahu, hani bana hatırlatacaktın? Bak az kalsın unutacaktım... Şimdi yengen bizi sinema kapısında bekleyip duruyordur...»

Meğer o saatte bizim «Safvet Doğrusöz» ün metresiyle randevusu varmış!

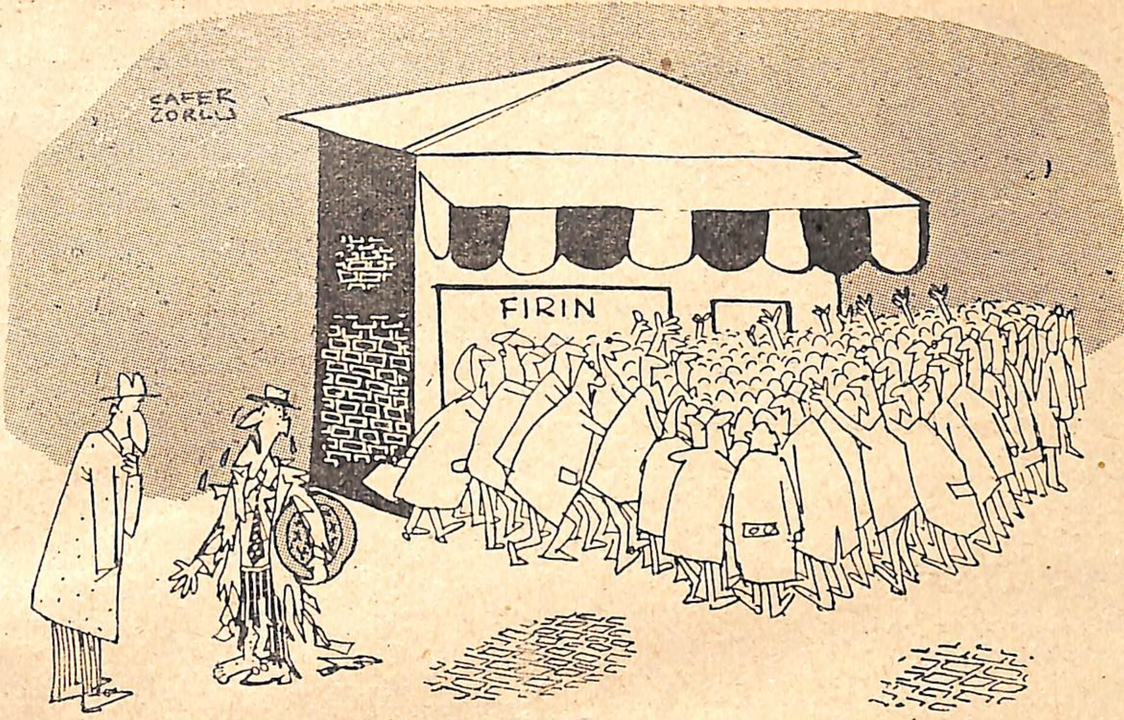
Oraya gittiğimiz zaman, biz sofrayı yine kurulmuş bulduk.

Bizim «Safvet» de, metresine bir iltifat, bir iltifat ki, sormayın gitsin. Bir aralık:

«— Ah benim eşsiz sevgilim ah... dedi. Şu dünyada Allahın bana bağışladığı en büyük servet sensin... Sen olmasan emin ol şu dünya ya-

Hortlak!

— Biraz hırpalandık ama pideyi de aldık!...

şanmaya değmez... Bak, şu şarkıyı sana söylüyorum!»

Ve Safvet, böyle dedikten sonra, bu sefer de metresinin gözlerine baka baka, yine o şarkıyı tutturmaz mı?

«Falan, filân falan da ey mest-i nâzım,

«Bana sensiz cihanda can ne lâzım?..»

Sonra, Safvet:

«— Bak içinde fevkalâde güzel nükteler var... diyerek benim elime bir «Akbaba» tutuşturup, metresi ile beraber içerki odaya geçtiler.

Ben «Akbaba» yı okudum. Onlara okudum. Onlar da içerde neler konuştular bilmiyorum.

«Safvet Doğrusöz» ise, dışarıya çıkınca, yine bana çıkıştı: Meğer kabahat yine bende imiş. Onun bir de ortak patronu ile randevusu varmış.

Uzatmıyalım, ayni teraneyi tekrarlayıp, oradan da çıkarak, bir de ortak patronuna gittik...

Sofra orada da hazırdı. Ben artık ne olacağını biliyordum:

İki kadeh de orada attıktan sonra, bizim «Safvet Doğrusöz» bu sefer de patronuna hitabedecek, ve artık tiksindiğim o ayni lâflarla, o ayni arkıyı söyliyecekti:

«— Ah benim sevgili ortağım ah... Şu dünyada Allahın bana bağışladığı en büyük nimet sensin... Ben bütün saadetimi... Bak... Şu şarkıyı sana söylüyorum:

«Falan, filân, falan da ey mest-i nâzım,

«Bana sensiz cihanda can ne lâzım?..»

Nitekim de öyle oldu!

★

Oradan da çıktığımız zaman, ben artık fena halde somurtmuşum.

«Safvet Doğrusöz»:

«— Neden yadırgıyorsun canım... Hayat budur!» diyerek beni avutmak istiyordu.

Fakat tahammülüm kalmamıştı. Benim de bir şeyler söylemem lâzımdı:

«— Sen, dedim, o şarkıyı eksik taksim ettin. O şarkının:

«Bana insan değil, ağlar melekler!» diye bir mısraı var ki, onu anan söyliyecek...

O şarkının:

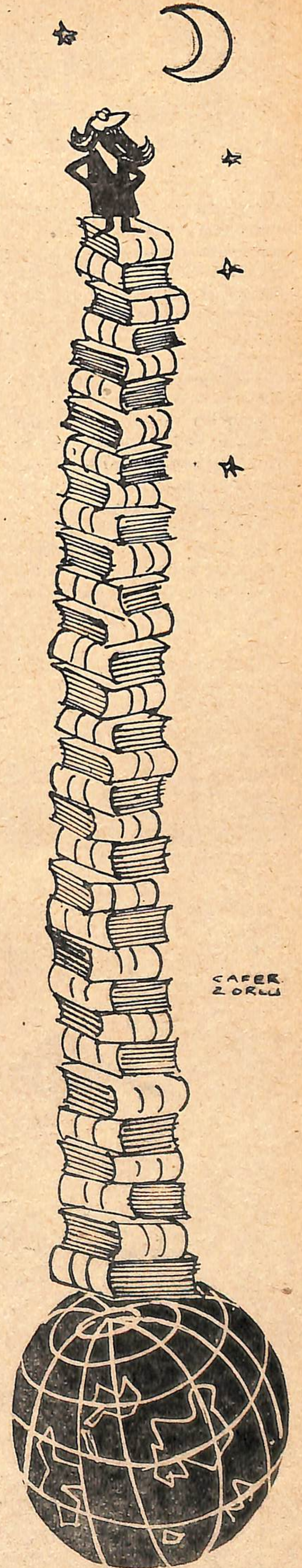
«Hebaya gitti hep bunca emekler!» diye bir mısraı daha var ki onu da baban söyliyecek...

Sana gelince, bu toplumun nice rezil tipleri gibi, önüne gelene o ayni müraililiği yutturup dolaşacaksın:

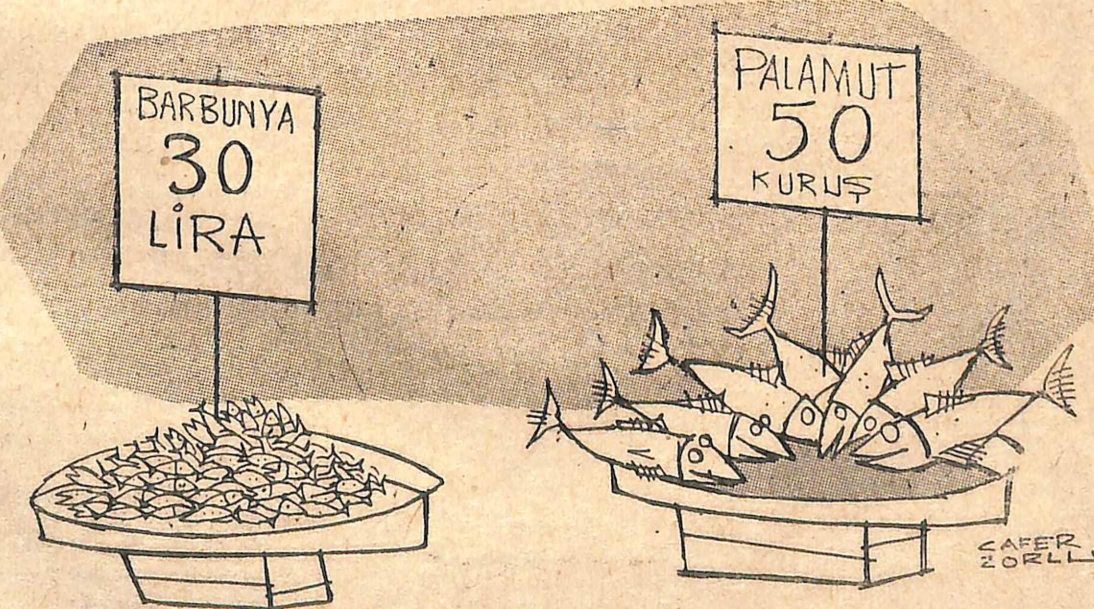
«Falan, filân, falan da ey mest-i nâzım,

«Bana sensiz cihanda can ne lâzım?..»

Naci SADULLAH

— Bir kaç kitap daha okursam başım göğe erecek!

Büyük balık

Küçük balık

DİL VE KULAK

Vapurdayım. Yanımda, günümüzün bütün şıklığını takınmış iki genç, yirmişer yaşlarında. Ellerinde İngiliz, Amerikan mecmuaları, biri karanfil bıyıklı, öbürü gemici sakallı, bıyıklısı esmer, sakallı kumral.

Kumralı.

— Dün gece annemi kestim!.. dedi.

Titredim; aman ne soğukkanlı itiraf bu!.. Polis peşindedir dedim. Yüzünde en küçük teessür, pişmanlık çizgisi görülmeyen ana kaatilini nerdeyse yakalıyacaktır.

Arkadaşının yüzüne baktım, isyanla yerinden fırlıyacağını sandığım esmer delikanlı içini çekti:

— Ah!.. dedi, keşke anam olsaydı da ben de keseydim!...

Tüylerim diken diken oldu.. dondum, kaldım. Kaçayım dedim, kaçamadım.. Yerimde mıhlanınca ana katili ile bu iğrenç cinayete imrenen ayakdaşına korka korka kulak misafiri oldum.

Meğer vak'a ne imiş bilir misiniz? Kumral delikanlı bir gece evvel annesini türlü yollardan sıkıştırarak mühimce bir para almış, «kesmek» bu!..

Elinde, koltuğunda ingiliz edebiyatı, dilinde Türk argosu!

★

Yaz hatırasıdır. Bir sinema bahçesindeyim. Arka sırada küçük bir münakaşa. Ana, baba, ağabey, ve gelinlik çağda, gözlüklü, gül koncası bir kız

Fıstıkçı çocuktan çerez alınmış, yüz kuruş verilecek, gözlüklü hanım kız saymış, vermiş. Satıcı oğlan da saymış: Doksan!

Kız:

— Gözlüklerimi vereyim de bir daha say!... dedi.

Oğlan ciddî, ve müstehzi:

— Siz sayın efendim!... diyerek bozuk paraları hanım kıza uzattı; belli ki bu para sayımı, oy sayımı gibi göz önünde, açık sayım!

İlgilendim; kız da saydı: Doksan!

Bu sefer küçük hanım anasına, babasına, ağasına döndü, bir kahkaha atarak:

— Ben şiştim!..

Demesin mi?

Ağzım bir karış açık kaldı; efendim, yine argo: Utandım, mahcup oldum yerine, şiştim!

On yedi yaşlarında, beyazlar içinde bu çiçek açmış badem dalı kadar ince, zarif, güzel kızın ağzında kaldırım itinin, tabanı yarık hane-berduşun dili!..

Nerlere kaçtı bülbüllerimiz, kanaryalarımız?! Gençler ana dillerini saksağanlar, kargalar gibi konuşuyorlar!

★

Geçen asrın sonunda Fransa'nın en büyük tiyatro münekkidi Francisque Sarcey'dir.

İkinci sınıf bir tiyatroda dilber bir aktris büyük muvaffakiyetler kazanır... Adı, Parislilerin ağzında dolaşır. Nihayet bir akşam tiyatroya bu kızı görmek, dinlemek için üstad Sarcey gelir; münekkidin gelişi o tiyatro için bir hadisedir. «acaba, derler, tahammülü kaçıncı perdeye kadar sürecek?... Temsili sonuna kadar seyreder ve son perde kapanır iken aktrisi alkışlar..

Evet, o gece alkışlayan o eller, o haftanın tenkid yazısını yazarken de kızı öylesine medheder ki, küçük güzel kızın önüne parlak bir istikbal açılır.

Kıza Amerikalı bir milyarder âşık olmuştur. O yaz aktristi alır, Fransa'nın, Monako'nun, İtalyanın sahil boylarında gezdirir. Bir kaç yerde de Sarcey'e rastlarlar.

Fakat... amansız münekkid tiyatro mevsimi açılır iken kalemini mürekkep hokkasına değil, zehir çanağına batırır:

«...falan tarihte bir aktrisi övmüştüm, der, hata etmişim!..

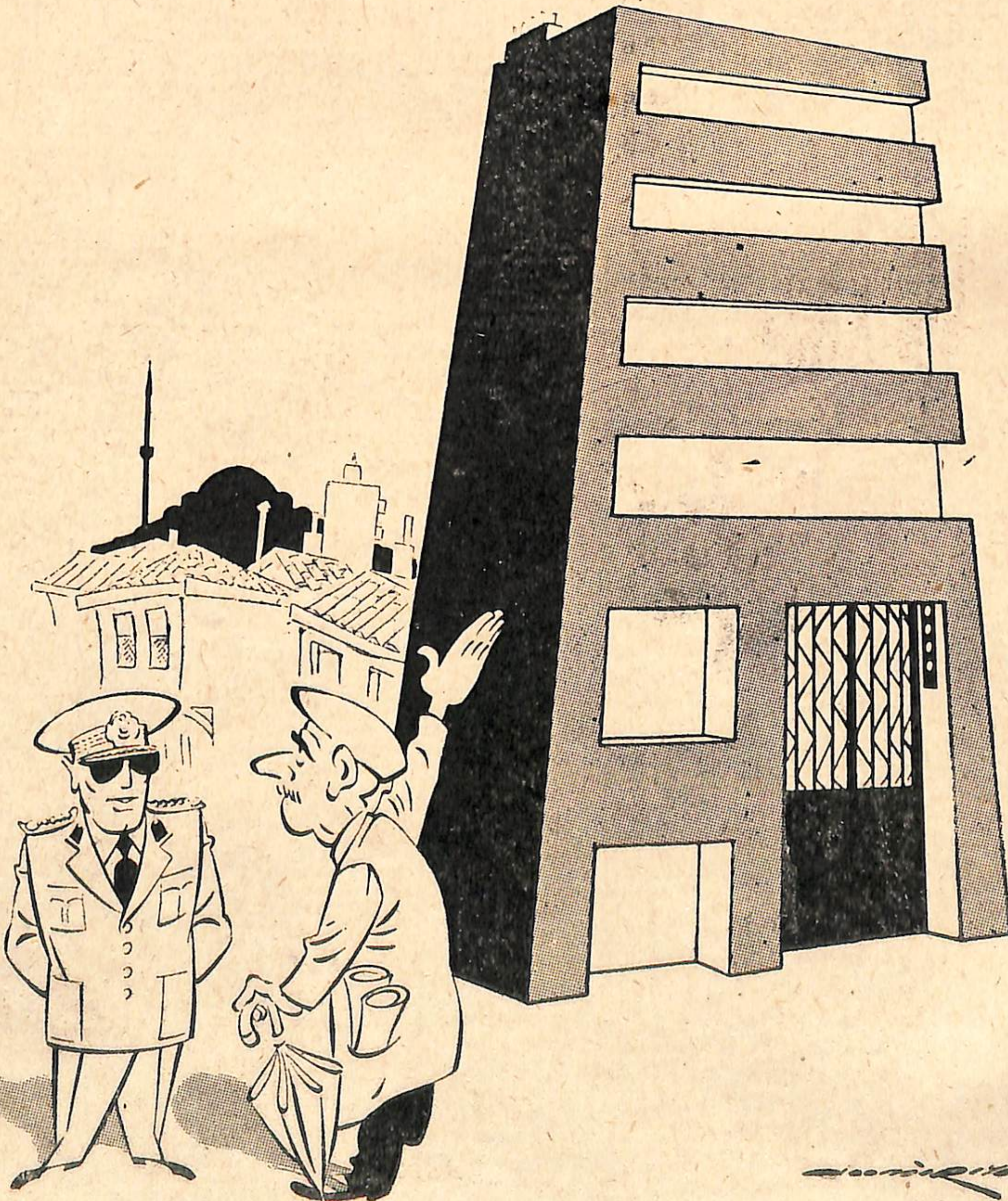
« Bu kızı bütün yaz boyunca bir Amerikalının yanında gördüm.

« Fransızcayı en kötü konuşan yabancılar Amerikalılardır. Bir Fransız kızı ki, kulakları bu kadar kötü bir Fransızcaya aylarca tahammül etmiştir, Fransız sahnesinde, Fransız edebiyatını temsil edemez!...»

Bu yazı, o güzel ve anadilini bülbül gibi konuşan bir aktrisin idam hükmü olmuştur.

Ağzımızdan çıkanı kulağımız işitmelidir!

İSTANBULLU

— Kirası mı paşam?... Ucuz... Bir general maaşı!...

KORKU

Hâkim sanığa sordu:

— Gece yarısı, Bayan Leylâ'nın kapısını açıp dairesine girmişsiniz.. Maksadınız ne idi?.

— Biraz sarhoştum bay reis, dalgınlıkla kendi dairem sandım, anahtar kapıya uydu, girdim.

— Amma, ayaklarınızın ucuna basa basa, gürültü çıkarmamaya çalışarak girmişsiniz...

— Evet bay reis, evdekiler uyanmasın diye dikkat ediyordum...

— Peki amma, Bayan Leylâ, içeriye bir yabancı girdiğini duyup da elinde sopa ile odasından çıkınca neden dolaba saklandınız?..

Sanık, utanarak boynunu büktü:

— Kendisini eşim sandım!..

ESKİ RAMAZAN

Kaç asır İstanbul'u bir mahşere çevirdi:
Yılda otuz gün süren, eğlenceli devirdi.
Bir ışıktan (Merhaba) göklere yükselirdi;
Şimdi sessiz, sedasız kapımızda belirdi..
Nerde eski ramazan?.. O, böyle mi gelirdi?..

Yardımcısı olurdu zenginler her yoksulun:
«— Mahallede kim darda?.. Şu garipleri bulun,
«Evine yemek verin fakir yetimin, dulun..»
Sokakları sarınca kalın sesi davulun,
Yüzü böyle gülerdi ansızın İstanbul'un.

O eski ramazanlar.. Zevk var hâtırasında:
Göz kalır mahyaların nurlu manzarasında,
Gece, herkes gezerdi (Direklerarası) nda..
Halka iftar verirdi konaklar sırasında:
Misafirlerin aklı hatta (Diş kirası) nda!..

Bir ay önce sıvardı kolunu evdekiler:
Reçel, peynir, pastırma.. Raf raf dolardı kiler,
Erzakı tartıyordu, kantar değil, çekiler..
Akşam.. Gençler gezmede.. Teravide eskiler..
Cami avlularında, mis kokulu, sergiler!..

Aile, hep oruçlu.. Dayı, hala, enişte
Herkes sofra başında ve kulaklar kirişte.
Bir sevinç: (Top atıldı, ezan okundu işte!.)
Akla gelmez yemekler: Çılbır, güllaç, erişte..
Artık derman kalmazdı ne boğazda, ne dişte!..

Böyle zengin sofrada kim gafletle uyuklar:
Çeşit çeşit iftarlık: Simit, peynir, sucuklar..
Vişne, çilek reçeli.. Buna düşkün çocuklar;
Bağrında açılırdı tabakların oyuklar..
Sonra sohbet başlardı, tüttürülüp çubuklar!..

Bu, tövbe günleriydi sofunun, ayyaşın da:
Temizlendiği aydı kurunun da, yaşın da.
Gece.. Dükkânlar açık (Fatih) de, (Kıztaşı) nda.
Millet omuz omuza (Saraçhanebaşı) nda;
Gözümüz güzellerin, hilâl gibi, kaşında!..

Hele (Şehzadebaşı) işlekti gece, gündüz:
(Şamram) hâlâ kantocu: O ne ses.. Binbir pürüz.
Ötede (Canbaz) oynar: Nice hüner görürüz..
Arsada (Pehlivanlar).. Hepsi de yağlı, gürbüz.
(Naşit) yeni parlamış, (Kel Hasan) sağdı henüz.

Fatih'ten, Sirkeci'ye; yollardan akın akın
Yatmaya dağılırdı ahali bire yakın.
Kızlara söz atmak yok.. Oğlum, aklını takın!..
Evde büyük ninenin şu yasağına bakın:
— Oruç tutmayacaksan, sahura kalkma sakın!..

Gece yarısı kalkmış büyükler hep sahura:
Masanın üstü dolu.. Gene aynı manzara.
Yarına tok tutacak kuvvetli yemek ara:
(Hoşaf) la, (Pilâv) şarttır.. Üst yanı etmez para.
İmsak.. Mideler davul.. Yat korkunç rüyalara!..

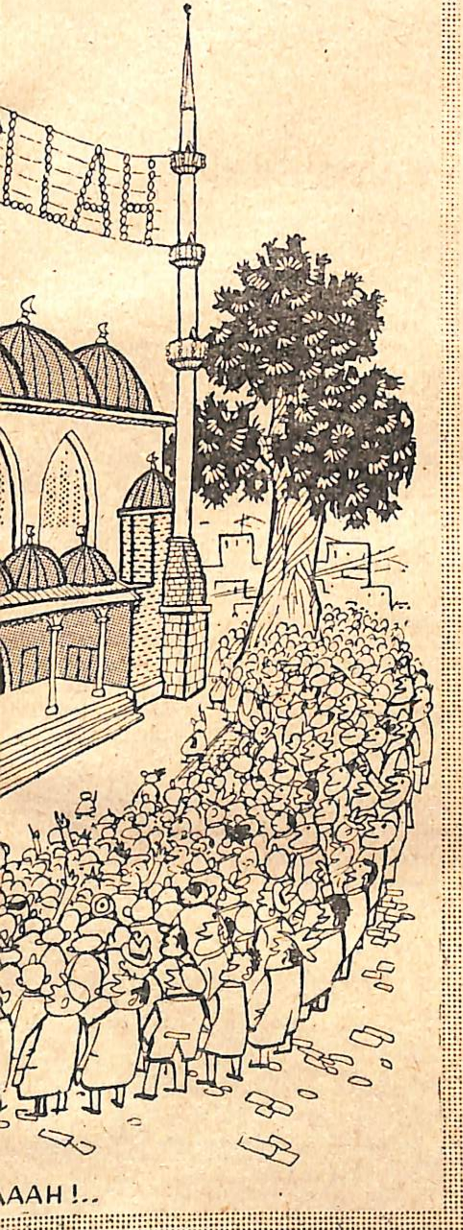
Gündüzleri ibadet.. Akşamları eğlence..
Ramazan güzel geçer otuz gün, otuz gece,
Sevinç ayı olurdu böyle yaşlıya, gence.
O geçmiş zamanların zevki sonsuzdu bence.

Artık yok, ışıklarla, göğe sûre yazanlar;
Sesli bir hüzün gibi aksediyor ezanlar.
Çoğaldı meyhanede şimdi oruç bozanlar:
Gazinoda azanlar, barda içip sızanlar..
Hülâsa hayal oldu o güzel ramazanlar!..

Necdet Rüştü EFE

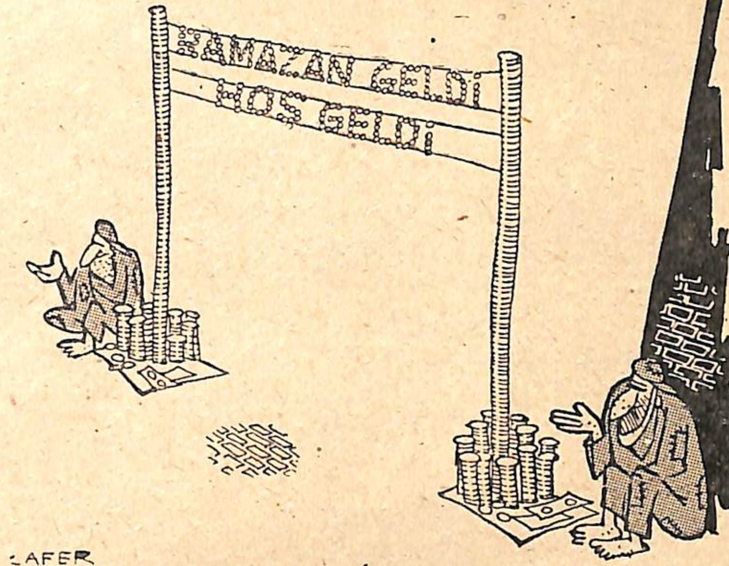
…SU DOKUZ LİRAYA YÜKSELDİ. (GAZETELER)

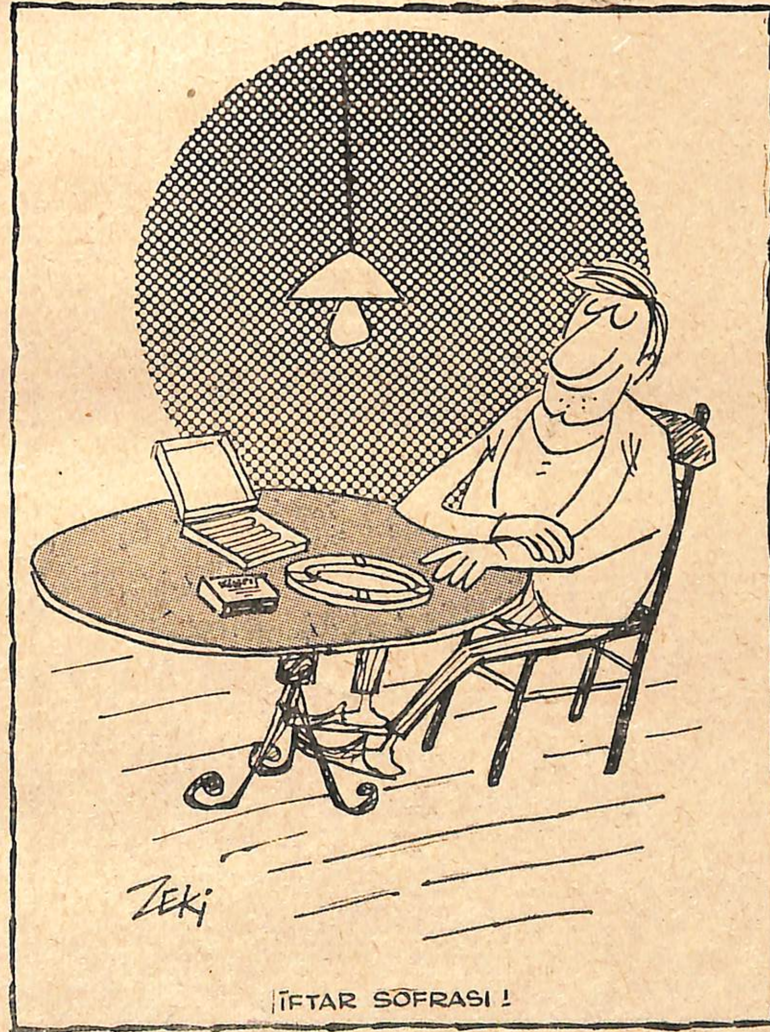
…AAH!..

…ı kadar gol yemeğe utanmıyor

YAZISIZ

İFTAR SOFRASI!

Kıllı Nuri!

Aziz Nesin telefon etti:

— Çetin Altan'ı okudunuz mu?

— Okudum... Kıllı Nuri, değil mi?

— Evet... O Kıllı Nuri kim biliyor musunuz? Benim... Mektepteyken lâkabım buydu!

— Yaaaa... Cevap yazacak mısın?

— Bir açık teşekkür yazacağım!

— Açık teşekkür mü?.. Neden?

— Efendim, Çetin Altan'ın uzaktan yutğunduğu ne kadar güzel kadın varsa sabahtanberi telefon ediyor, benimle tanışmak, buluşmak, konuşmak, mak, mak, mak istiyor da ondan!..

Sonra hazin hazin içini çekti:

— Bugüne kadar işten baş alamıyordum, bundan sonra galiba cünbüşten baş alamıyacağım!

İki adalet

İkisi de eski D.P. mebuslarındandı. Bir köşeye çekilmiş fısıl fısıl politikadan bahsediyorlardı. Biri:

— Eğer elliyedi seçimlerinde kazansaydık bugün «Adalet Divanı» ndaydık dedi...

Öbürü sordu:

— E, şimdi nerdesin?..

—Şimdi «Adalet Partisinde!»

TAŞLAMALAR

HÜSEYİN KORKMAZGİL

Tarla fareleri

Duydunuz mu?

Yağan şiddetli yağmurların etkisiyle denize sürüklenen tarla fareleri, yüzerek Urla iskeleri civarındaki sayfiye evlerine çıkmışlar ve evlere yerleşmişler. Sonra da evlerin altını üstüne getirmişler.

Bakın bu benzerliğe!

Şimdi yukarki haberi şöyle değiştirelim:

Yapılan demokratik seçim etkisiyle memleket yüzeyine sürüklenen tarla fareleri, gayrimeşru kazançlar içinde yüzerek bütün sayfiye evlerine yerleştiler. 27 Mayısta tütsüyle çıkarılan bu tarla farelerinden bir bölüğü şimdi Yassıada'dadır. Gerisiyse, saklandıkları deliklerden burunlarını çıkarmış havayı koklamaktadırlar.

İstim arkadan gelsin...

147'ler meselesi hâlâ tartışma konusu...

Baştan tartışılmadığı nasıl da belli! Oysa, «kırk defa ölç te bir defa biç» der atasözümüz. Yeni evi yapmadan eski evi yıkmıyacaktık. Ama ne desek hiç. Çünkü, biz bize benzeriz.

Saz takımı

Bülbül Mehmet adlı sanatçı, sol eliyle ney, sağ eliyle darbuka, ayaklarıyla da zilli maşa ve kaşık çalıyormuş.

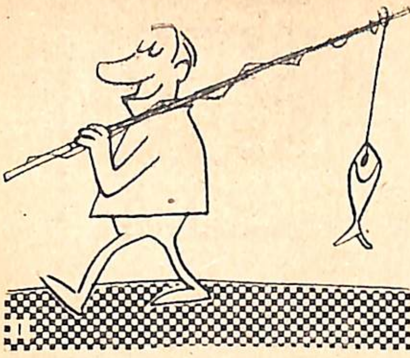
Bu da mârifet mi yâni? Bizde bir saz takımı vardı ki, çalmadıkları yoktu. En aptalı hazineyi çalıyordu. Sonra biz arkalarından teneke çaldık. Şimdi Yassıada'dadırlar. Ve galiba dişleri trampet çalıyor korkudan.

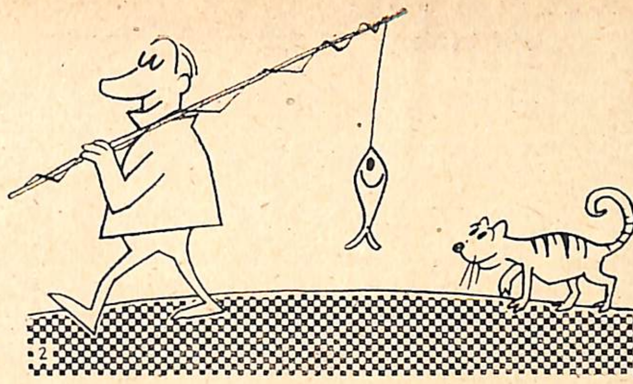
İnşaat

Şem'i Ergin söylüyor: Üniversite lâğvedilmek ietenince, Atıf Benderlioğlu intihar etmeyi düşünmüş:

Yâni, sadece düşünmüş. Acaba şu intihar nasıl şeydir, diye aklından geçirmiş. Hani, Nasreddin Hoca gitmiş mezarlıkta bir çukura yatmış ta: «Ben öldüm, gidin karıma haber verin» demiş ya, ondan farksız bu da!

Ama ne olursa olsun, düşünmüş ya. Ötekiler onu da yapmıyorlardı.

Köpeğin marifetleri

Sabahleyin kapıyı sıkı sıkı çalmağa başladılar. Pencereden başını çıkardı, komşusunu gördü:

— Hayrola komşu... Böyle erken erken ne haber?...

Komşu fena halde sinirlenmişti. Burnundan soluyarak:

— Ne olacak, dedi, sizin o mel'un köpek yine benim bahçeye girmiş... Tavuklarımdan üçünü boğmuş...

— Vah vah... Teessüf ettim.

— Öyle kuru vah vahla olmaz... Aşağıya gelin de bir çare düşünelim... Kafam kızıyor bu rezalete tahammül edemiyeceğim; bir belâ çıkacak.

O hiç sükûnetini bozmadan cevap verdi:

— Hakkınız var... Bu köpeğe benim de kafam kızmağa başladı... İsterseniz onu münasip bir fiyatla size satayım.

UYKUCU

Dairede iki arkadaş konuşuyordu:

— Bu gece davulla beraber uyandım!

— Demek sahura kalktın?..

— Yok canım.. Düğünde sızmıştım da... Cazbandın davulu güm deyince uyanıverdim.

HER GÜNKÜ GİBİ!..

Madam Katina, telâşla karakoldan içeri girdi. Komisere:

— Efendim kızıma taarruz ettiler!.

Diye şikâyet etti. Komiser sordu:

— Ne vakit taarruz ettiler?

Madam Katina parmaklariyle saymağa başladı:

— Evvelki gün... Dün... Bugün...

Hangisi ile Evlenirsiniz?

— 7 —

AYDAN GÜMÜŞBİLEK

Sporcu. İyi yüzer, güzel tenis oynar, fevkalâde dans eder. İşte bütün eğlencesi bu kadar.

24 yaşındadır. İyi huyludur. Güzel vücutludur. Yemek yemesini sever, ama pişirmesini sevmez.

Dönmek meselesi

İki orta yaşlı hanım vapurda konuşuyorlardı. Biri:

— Bizim oğlan kamptan döndü!.

Dedi. Öteki:

— A, vallahi bizimki de dönmüştür. Diye cevap verdi.

— Ne biliyorsun, hemşire, belki dönmemiştir.

— Hiç dönmemiş olur mu? Bütün adını bildiğimiz derslerden döndü. Matematikten döndü, Coğrafyadan döndü, Tarihten döndü. Bunu hiç duymamıştım. Bundan da mutlaka dönmüştür!.

NE ÇABUK!..

Palavracılığiyle tanınmış birisi arkadaşına elindeki kutuyu göstererek:

— Şu enfiye kutusunu görüyor musun? dedi, antikadır. Bana bunu Sultan Mahmut hediye etti...

— Nasıl olur, yahu?.. Sultan Mahmut öleli yüz seneyi geçti...

— Yüz sene mi?. Allah, Allah... Şu seneler ne çabuk gelip geçiyor!.

İSMİ!

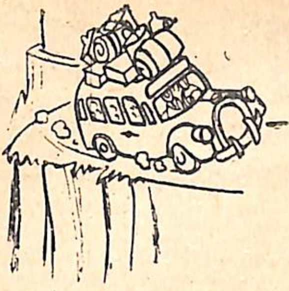
Hollywood'un büyük patronlarından biri, bir konsere gitmişti. Müzikten pek anlamadığı halde solist çok hoşuna gitti. Yanındakilere:

— Bu violonisti beğendim; müzikal bir filmde kendisine bir şans vermek isterim!

— Fakat bu Yahudi Menuhindir...

— Ziyanı yok, film için kendisine daha güzel ve kolay telâffuz edilen bir isim buluruz!

Otobüsle Seyahat!

KAMYON bozması otobüs, döne döne yüksek bir dağa tırmanmağa başlamıştı. Bu yokuşun pek o kadar ehemmiyeti yok, fakat gittikçe çoğalan ve keskinleşen virajlar yolun tehlikelerini arttırıyordu. Ön sırada oturan yolcu şoföre sordu:

— Arkadaş frenler sağlam mı?.

— Frenler fena değil amma zincir almayı unuttuk...

— Ne zinciri?...

— Otomobil böyle yağışlı havalarda kızak yapmağa başladı mı fren para etmez... Tekerleklere zincir takmak lâzımdır... İşte biz bu zincirleri unuttuk...

— Yahu bu kadar ehemmiyetli şey unutulur mu?..

— Ya sen demin uğradığımız lokantada gazeteni unuttun ya... İnsanlık bu...

— Pekâlâ öyle olsun amma hiç olmazsa biraz yavaş gitsek...

Bu tavsiyeye birkaç yolcu da iştirak etti. Şoför ihtar etti:

— Karanlığa kalırız sonra... Bu dağ başında karanlığa kalmak nedir bilir misiniz?

Ön sırada oturan adam:

— Bilmem ama tahmin ediyorum...

Şoför:

— Öyleyse müsaade edin de yine bu vitesle gidelim...

Arka sırada oturan bir ihtiyar söze karıştı:

— Aman evlâdım, bu virajlardan bu vitesle gidersek muhakkak yuvarlanırız.. Yanımızdaki uçurumların her biri en aşağı iki minare boyu... Aşağı bakarken başım dönüyor, gözlerim kararıyor...

Şoför bir sigara yaktı:

— Uçurum kenarından geçerken gözlerini kapa, bey baba. Meselâ ben şimdi öyle yaptığım için ne başım dönüyor, ne gözüm kararıyor...»

※

İstiskal

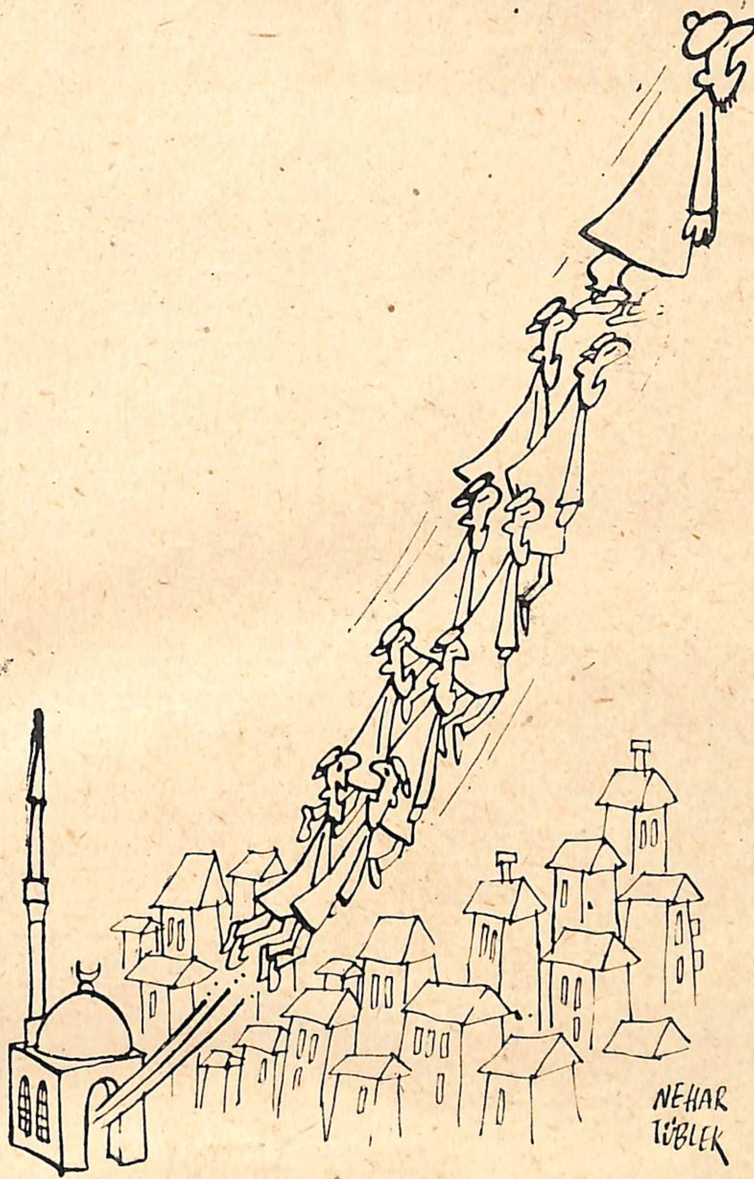
Bay F. Karısına:

— Karıcığım, müthiş başım ağrıyor... Bu gece misafirleri erken sav.

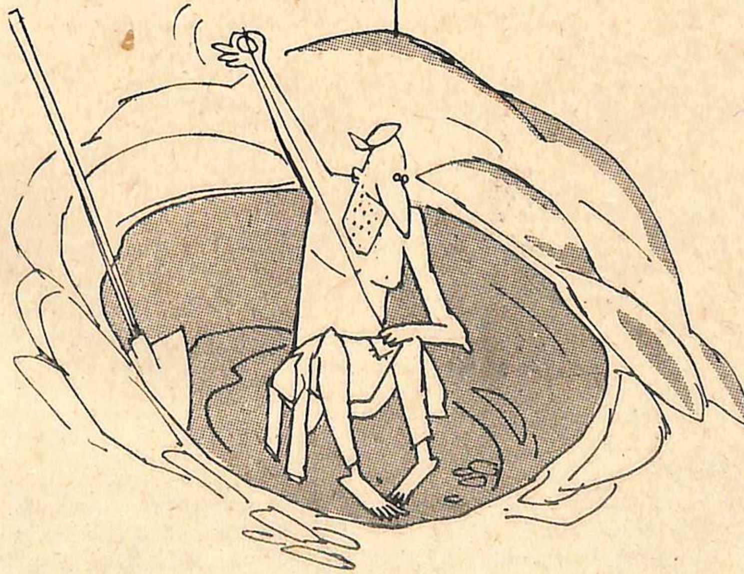
— Nasıl erken savayım? Haydi gidin, diyemem ya!

— Canım, haydi gidin demeğe lüzum yok. Biraz piyano çal, şarkı söyle, onlar kendiliklerinden kaçarlar!..

Teravih namazını 17 dakikada kıldıran bir hocaya «Jet Hoca» ismi takıldı. (Gazeteler)

— İster misin herkesten evvel Ay'a biz varalım!...

YAZISIZ!

Yeni hizmetçiler!

Bayan yeni tutacağı hizmetçiye:

— Kızım, bizim evin işleri pek yorucu değildir. Eğer senden memnun kalırsak biz de seni memnun ederiz.. Yalnız ben meraklı bir kadınım. Evvelce oturduğun evden niçin çıktın?

Hizmetçi dikkatle bayana baktı ve o da sordu:

— Siz benden evvelki hizmetçinizi neden çıkardınız?

KIYMET

Bayan Leylâ ile Bay Efdal yeni tanışmışlardı.

Bir gün, Efdal bey, odada yalnız kalmalarından istifade ederek:

— Hanımefendi, dedi, sizi tanıdıkça günden güne nazarımda kıymetiniz yükseliyor.

Bayan Leylâ telâşla sordu:

— Kaça kadar yükseldi?. Acaba tam fiatını bulabildiniz mi?

Kabahat!

Selma ile Belma, arkadaşları Sunayi saatlerce çekiştirdiler. Nihayet Selma:

— Sanki neden Sunayi çekiştirdin, dedi. Müteessir oldum..

— Ayol, sen çekiştirmeğe başladın!

— Ama ben söylediklerime inanmıyordum!

Su

Adam, omuzuna su solu iki teneke yi yüklenmiş, bulut gibi sarhoş, evin kapısına dayandı.

Karısı çıkıştı:

— Herif bir saattir nerdesin?... Yoksa yine mi içtin?

— İçmedim karıcığım, işte bak, tenekeler dolu...

Müsaade...

Doktor muayenehanesi intizar salonunda nöbet bekliyen bir hasta iç sıkıntısını bastırmak için etrafta bir gazete arar. Halbuki karşısında bir adam muayenehaneye ait gazetenin üstüne oturmuş, hiç de kımıldamağa niyeti yok...

Sabrı tükenen hasta, adama yaklaşır:

— Affedersiniz beyefendi... Üstünde oturduğunuz gazeteyi okuyor musunuz?

ONA GÖRE

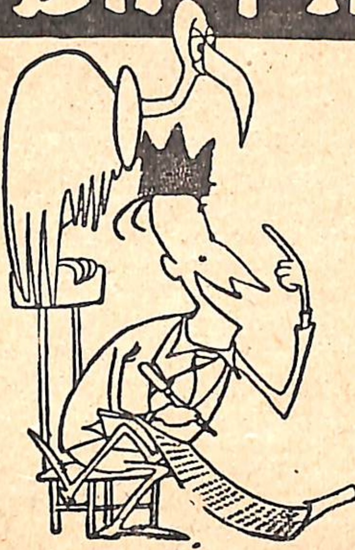
Reis, mahkemede, sanık Avram'a bir aralık şu suali sorar:

— Sen içki kullanır mısın?

Avram yılışır:

— Afedersin, reiz bey hazretleri, once şunu anlayayim: İkram mı edeceksin, yoksam istintak mı ediyorsun?

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— *Bu gün git, yarın gel. Profesör falan ama. Ne de olsa biz de biraz devlet memuru sayılırız!*

Ord. Prof. Sulhi DÖNMEZER

Huy!

Bir gün bektaşi dedesinin bir işi olur, zamanın paşalarından birine bir tavsiye mektubu yazmasını rica eder. Paşa bir şeyler karalayarak bir zarfa koyup mektubu dedenin eline verir. Huzurdan çıkınca, paşanın ne yazdığını merak eden bektaşi dayanamayıp zarfı açar; şunları okur:

— «Bu mektubu sana getiren adamı tanımam. Tavsiye yazmama da bir sebep yoktur. Sırf başımdan savmak için bu birkaç satırı yazıyorum. İstediğini yaparsan memnun olmayacağım gibi, yapmazsan da üzülmem. Haydi selâmlar.»

Bunu gören Bektaşi öfkeden mosmor olmuş, geri döner ve paşaya âdeta çıkışır:

— Böyle tavsiye yazacağına hiç yazmasan olmaz mıydı? İş mi yâni senin bu yaptığın, der.

Paşa umursamadan cevap verir:

— Âdetim böyledir. Ben tavsiye yazdım mı böyle yazarım. Bunu bütün dostlarım da bilir.

Bu sözler üzerine büsbütün sinirlenen adamcağız. Paşanın yüzüne tükürür:

— Benim de âdetim böyledir, der, böyle teşekkür ederim. Bütün dostlarım bilir.

— *İzin verin de benim muhterem anneme ait bir iki fıkra anlatayım. Hem nükteleri güzeldir. Hem de bir tatlı hatırlayış olur...*

Reşad Ekrem KOÇU

Meğer!

Bir sabahtı annem, gazetesini açmış okurken, bir ara başını kaldırıp bana:

— Reşat oğlum, dedi, bu Hitler yahudi biliyor musun?

Anlamamış gibi yüzüne baktım. İzah etti:

— Bak evlâdım, yahudileri düşman ilân etti. Hepsinin Almanyadan çıkarılmasını temin ediyor. Ondan sonra Almanyayı öyle bir harbe sokacak, Alman gençliğini kırdıracak ki Almanyadan çıkan Yahudiler bin kere şükredecekler!

İkinci Cihan Harbi sonunda annemin bu sözlerini hep hatırladım.

Jimnastik!

Küçük yaştan beri biraz sessiz, hareketsiz insanımdır. Bunun için annem sık sık bana tavşanlık, daha hareketli bir insan olmamı isterdi.

Bir gün hastalandığım için doktor şurup vermişti. Ancak bu şurubu içmeden önce iyice çalkalamak gerekiyordu. Elimdeki şişeyi ertesi sabah habire salladığımı gören annem gülmüştü:

— İlâhi oğlum, dedi, doktor da anlamış senin halini de biraz idman yapasın diye, o çalkalanması icap eden ilâcı yazmış reçeteye!

Hazırcevap aktör!

Tarihî bir piyes temsil ediliyordu. Aktör, rol icabı, yumruklarını sıkarak bağırdı:

— Ah... bir at olsaydı, hemen üzerine atlar, şehre gider, düşmanı koğardım!...

Ön sıralarda oturan seyircilerden biri yüksek sesle:

— Eşek olsa işe yaramaz mı?

Deyince, hazırcevap aktör, hemen yapıştırdı:

— Olur, ziyanı yok, buyrun!...

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

İnsan kılçığı

Genç subay, dershanenin duvarlarında asılı levhalardan, iskeleti göstererek:

— Bu nedir? kim söyleyecek?

Diye sorduğu zaman, erlerin çoğu ellerini kaldırmıştı. Bunların arasından Ordu'lu Hüseyin ayağa kalkmış, soruya cevap vermekte israr ediyordu. Yüzbaşı:

— Peki Hüseyin, dedi. Sen söyle bakalım...

Hüseyin gayet ciddî:

— Komitanım, bu gördüğümüz şey insan kılçuğudur, dedi.

Yüzbaşı ve diğer erler katıla katıla gülerken, Hüseyin de arkadaşlarına bunda gülecek ne var, der gibi bakıyordu.

Remzi MAHMUTOĞLU

Toprak!

Memleketin gençleri bir araya toplanmışlar, aralarında:

«— Hocaya ne soralım ki altından kalkamasın.» diye düşünüp dururlarken bir de

bakarlar ki Hoca biraz ilerden geçmekte. İçlerinden biri atlıyarak hemen Hocanın yolunu keser ve (soracağı sualine Hocanın cevap vermesine imkân olmadığını bildiği için) kasıla, kasıla:

— Hocam, söyle bakalım, der, şu karşıki dağda kaç sepet toprak var?

Hoca merhum hiç tereddüt etmeden cevabı yapıştırır:

— Eğer senin sepet şu dağın yarısı kadarsa iki sepetlik toprak var.

Selim AKBAYKAL

Piyango!

Bir yılbaşı gecesiydi. Birkaç arkadaş toplanmış eğleniyorduk. Bir ara kapı çalındı. Kapıyı açtım. Önünde birkaç köylü bekliyordu. Ne istediklerini sordum. Birisi:

— Öğretmenim, dedi, bizim yılbaşı biletimiz var. Müsaade edersen onu dinleyip gideceğiz.

— Arkadaşlarla eğleniyoruz, kahvede dinleseniz olmaz mı? diye cevap verdim.

Bu sefer tekrar israr ettiler:

— Oraya gittik, o radyo gece 12 de söyleyecekmiş, biz o zamana kadar duramayız. Seninkinden dinleyiverip gidelim. Olmaz mı?

Sami TUNCA

Pabuçları!

Kore Harbinin en buhranlı devirlerinde, Müttefik Orduları Kumandanı olan Amerikan Generali, kahramanlığına bayıldığı Türk askerini teftişe gelir. Generale, teftiş ettiği bölüğün kumandanı bir Türk Üsteğmeni refakat eder.

General, erlerden birine sorar:

— Stalin kimdır:

Aldığı cevap:

— Moskof paşasıdır Generalim!...

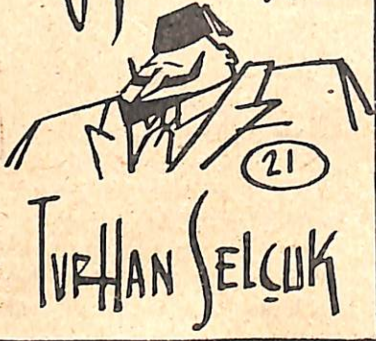
— Peki Hitler kimdir:

— Alman paşasıdır Generalim!...

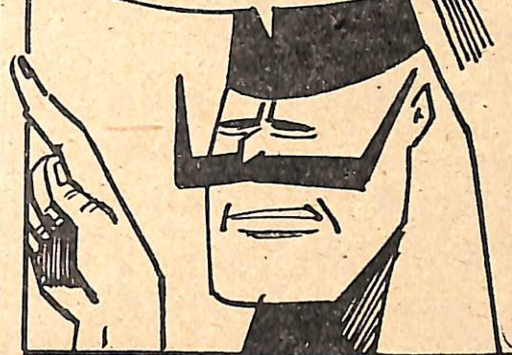
Ya Rosvelt kimdir:

— O da bölük kumandanı Üsteğmenimin ayağındaki papuçlardır Generalim!

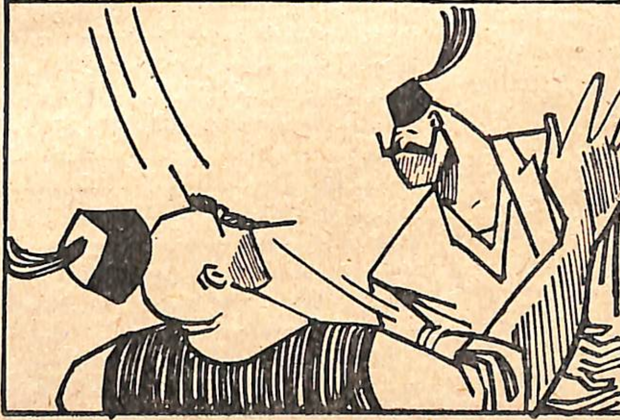
Ahmet İPEKÇİ

KOMİSER OSMAN
21
TURHAN SELÇUK

TOZKOPARAN SALİH SENELERCE ÖNCE DOĞRU YOLA SAPMIŞ, MAZBUT BİR HAYAT YAŞAMAĞA BAŞLAMIŞTI. BÜTÜN EMELİ OĞLUNU İYİ BİR İŞ SAHİBİ GÖRMEKTİ. BU DURUMDA YENİBAHÇELİYE YATAKLIK ETMEK İSTEMEDİ.
HER TARAFTA SENİ ARIYORLAR RAUF. BURAYA BİLE İKİ ÜÇ KERE UĞRADILAR.

BANA BAK TOZKOPARAN, KEM KÜM ETME!.. BU EVDE KALACAĞIM BEN. VAKTİYLE AZ YARDIM ETMEDİM SANA. NE ÇABUK UNUTTUN?..

EVET. BİRBİRİMİZE YARDIMLARIMIZ OLMUŞTU.. AMA VAZİYET ÇOK BAŞKA ŞİMDİ.

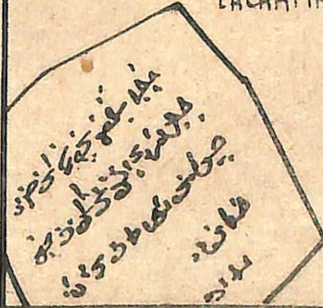

BU SÖZ ÜZERİNE YENİBAHÇELİ ŞİMŞEK GİBİ BİR TOKAT SAVURUR...

VE TABANCASINI ÇEKER...
!!
DEDİKLERİMİ YAPMAZSAN OĞLUNU VURURUM

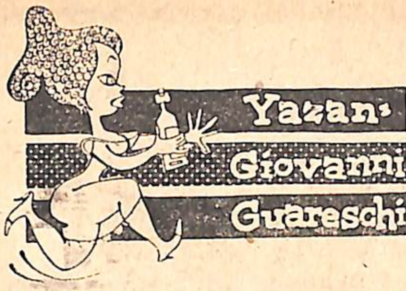

RAUF, HÜSNÜYÜ PENCERESİZ BİR ODAYA KAPAR VE KAPININ ÖNÜNE YATAR.
TANIRSIN BENİ. KALLEŞLİK EDENİ SAĞ KOMAM. OĞLUN ELİMDE. OSMAN HAKKINDA HABER İSTİYORUM. ETRAFI KOLLAYIP GELESİN. HAYDİ BAKALIM!

ÇATTIK SUNTURLU BELÂYA. HERİFÇİOĞLU DEDİĞİNİ DE YAPAR. BARİ BAŞIMIZA BİR FELÂKET GELMESE..

BU SIRADA GALATA KOMİSERLİĞİNDEKİ HÜCREDE TİLKİ MUSTAFA PİS PİS DÜŞÜNMEKTEDİR.
OSMANIN POLİS OLDUĞU MUHAKKAK. AMA NİYE ONU DA YAKALADILAR!. YOKSA... NE OLURSA OLSUN BUNU RAUFA BİLDİRMELİYİM.

TİLKİ CEP DEFTERİNİN BİR SAYFASINA ŞUNLARI YAZAR: CİBALI KAPILI OSMAN POLİSTENDİR. YENİBAHÇELİYE HABERİ GÖTÜREN MÜKÂFATLANDIRILACAKTIR...

FESİN İÇİNE KOYUP FIRLATALIM. TAMAM. BU İŞ ŞANSA KALDI ARTIK...
DEVAMI VAR

PATATES Şövalyeleri

— 2 —

Vasiyetnameyi okuyup bitirdikten sonra noter, iki tanığı çağırdı ve, demir kasayı açarak içinden Hintyağı şişesini çıkardı, Filimario'ya uzattı.

Filimario başını salladı, kabadayıca ama son derece dokunaklı bir sesle:

— İçmem, dedi ve kapıya doğruldu.

Filimario ne olursa olsun karakter sahibi bir insandı. Zaten Hintyağının da yirmi dört yılda yeşil ve bir zift gibi katı hale gelmiş olduğu görülebilirdi.

Noter:

— Günün birinde, içmek istediniz mi, işte burada, dedi ve şişeyi gene demir kasaya yerleştirdi.

★

Bu olaylar 13 Mayıs 1885 günü saat 16'da geçiyordu. Saat 16.30'da Mösvö Filimario Dublè, paralarının kısa bir hesabını yapıp ettikten sonra, geçimi için, 50 frangın üstünde bir para ile içi pek fiyakalı elbise dolu birkaç sandık ayırabileceğini hesapladı. Elinde artık topu topu otel parasını ödeyecek kadarı kalıyordu. İşte bunun içindir ki Filimario, saat 19'da, Clotilde Troll'ün mektubunu alınca, oda uşağını çağırmıştı.

— Çabuk borcumu hazırlattırınız, bana da beni yarın sabah limana götürebilecek bir araba kiralayınız, demişti.

Filimario'nun durumu iyi değildi; işte bütün söylenebilen bu. Yoksa uluorta zamanda Filimario, Clotilde Troll'ün dâvetlerini ve öpücüklerini dikkat nazara almada kendisini haydi haydi korumuş olurdu.

Gençler ile yaşını başını almış olanların hayran gözlerle baktıkları şu Clotilde, küpü dolu, herkesten başka, çenesi düşük Clo, bizim bir numara Filimario'nun gözüne, ötedenberi, insanın hemen yolunu tıkayan ve daha çok sevimsiz bir avrat olarak görünmüştü. Bununla beraber, matmazel Clotilde'in yatının bir kol gezisi, durumun can damarı sayıldığından, birinci derecede önemli bir mesele oluyordu. Zaten bir olay, öbürünü kovalar.

Filimario evlilikten çok ve Clotilde Troll'den ise bir parça yaka silkiyordu. Fakat, fingirdek bir milyoner kadın ile yirmi dört yıllık bayatlamış Hintyağına köle olmuş biri arasında, Filimario, milyoner kadının ve evliliğin hatırı için hı demeğe yanaşmıştı.

Ve işte bunun için, kamarasının kapısının küt küt vurulduğunu işitince, Filimario garip bir sevinç duydu.

Filimario ayağa kalkarak ve sigarasını lumbar deliğinden dışarı fırlatarak:

— Giriniz, dedi.

Biri girdi. Kara palabıyıklı ve pırıl pırıl düğmelerle işlenmiş mavi ceketli kapı gibi bir adamdı bu. Clotilde Troll'ün garip huyunu bilmekle beraber, Filimario bu herifin o olduğunu düşünemezdi.

Olsa olsa bu yatın kaptanı idi.

Deniz adamı:

— Beni arkadaki küçük salona kadar takip ederseniz, size minnettar kalırım, dedi ve Filimario da hafiften bir baş eğişle bunu kabullendi.

Clotilde Troll'ün Filimario'nun kamarasına inmeyip de asıl onu kendi küçük odasına çıkartmasını harita yazardı; sözleşmelerin aksine de olsa, Filimario bunu sineye çekmek zorunda idi.

Filimario kıçtaki salona girdi ve beklenmedik iki kişinin karşısına çıktı: ne biri, ne de öteki Clotilde Troll olamazdı. Filimario durumu kavramakla ve hafifçe eğilereh iki kişiyi selâmlamakla yetindi.

Kısa bir an sessizlik oldu, sonra kaptan masaya bir mektup bıraktı.

— Görebileceğiniz gibi mektup, Filimario Dublè, Settembre Nort ve Pio Pis'ye hitaben yazılmıştır. Ben ancak bu efendileri bir çatı altında taplayabilir ve mektubu kendilerine sunabilirdim.

Kaptan selâm verdi ve çıktı.

Filimario, karakterli olduktan başka, örneklik serinkanlı bir insandı da. Evet, ilkin çıkarıp bir sigara yaktı ve sonra, bir koltuğa kuruldu. Bunun üzerine, ayakta canı sıkkın duran iki adama döndü.

— Baylar, dedi, kaptanın sözleri üzerine artık tanımalar lüzumsuz olur. Artık kimni nesi olduğumuzu biliyoruz. Geriye mektubu açıp yüksek sesle okumak kalıyor; bu işi içimizden biri üzerine alacaktır. Bu durum hiç hoşunuza gitmezse, ben mektubu üç parçaya bölmeğe dünden hazırım, yalnız herkes kendi payına razı olsun yeter.

Settembre omuzlarını silkti ama, Pio Pis ilk yolun kendisine çok güzel geldiğini açıktan açığa ileri sürdü. Böylece zarfı açtı ve yüksek sesle okudu:

Baylar,

Hareketimi mazur görmeğe çalışın, hem burada zerre kadar sudan bir muziplikten de dem vurulmuyor. Aksine, son derece önemli bir konudan söz açılıyor.

Nevaslippe'de doğup büyüdüm; bu koca beldeye karşı duyduğum hayranlık da buradan gelmektedir ve ben bu beldenin her zaman için daha güzel ve daha ilgi çekici olması uğruna, ne şekilde olursa olsun, fedakârlıkta bulunacağım.

Şehrin en belâlı üç insanını canım Nevaslippe'den uzaklaştırmak amacı içinde sizi kötü bir oyunla bu yata binmeğe inandırdım. Sizleri olabilir ki başkaları cana yakın bulur; ama ben sizi böyle bulmuyorum. Biricik düşünce, —sizi görmek, sizinle çene yarıştırmak demiyorum— ama sizi benimle aynı şehirde görmek gibi bir tek düşünce, Nevaslippe'i bana artık yaşanmaz belde haline getirmeğe yetti.

Nevaslippe'de üç milyon insan var ve siz: «Ama niçin tam da biz?» diye sorabilirsiniz. Ama bunun karşılığı pek kolay; Nevaslippe'de siz soyda süzme insanlar var, var ama, beri yandan sizin, mucizelere yaraşır servetten ötürü Mösvö Settembre, ebedî değerinden dolayı Mösvö Pis, nihayet zenginliği ile garipliği yüzünden Mösvö Dublè diye, ün salmakta hakkınız da var.

Delfino sizleri benim tâvin ettiğim bir yerde karaya çıkaracak ve oradan artık, galiba, balık kayağa çıktıktan sonra geri döneceksiniz. Tayfa benim isteklerime karşı diklenen her tasarıya nazik bir güçle karşı koymak üzere buyruk almıştır.

Yeniden özür diler ve size candan sevgiler sunarım,

CLOTILDE TROLL.

Pis, mektubu bıraktı ve şaşkın şaşkın Filimario'ya baktı. Settembre başını iki eli arasına aldı.

Filimario:

— Başka şey yok mu? diye sordu.

Pio Pis:

— Iı... ıh, diye geveledi.

Filimario kapıya yönelerek:

— Hoş; şu halde gidip artık güvertede hafiften bir dolaşma yapabiliriz, diye karar verdi

Bu söz üzerine Settembre sıçradı ve onun yolunu kesti. Pek ateşli ateşli:

— Mösyö Dublè, dedi, iş karışık, şimdi bir yolunu bulmalı bunun.

Dublè gülümseyerek:

— İşte ben de bunun için güvertede dolaşmak istiyordum ya; işin içinde galiba iş var, diye karşılık verdi.

Settembre daha durgun durgun:

— Öyle, yapılacak tek şey güvertede dolaşmaktır gibime geliyor, dedi. Hiç değilse böylece artık uğursuz muzipliğin kurbanı olduğumuzu kafamıza yerleştirebiliriz.

— Muziplik mi? Size kalıbımı basarım ki bu muziplik filân değil öyle. Karaya nerede sağ-salim ayak basacağımızı Tanrı bilir, ancak hasbanın gönlü olunca Nevaslippe'e döneceğiz. Mesele çok önemli.

— Ben de buna yanıyorum ya, dedi. Muziplikler illet eder beni. Bir gün tam oturacağım anda altımdan iskemlemi çekti diye babama üç ay artık ağzımı açmadığımı düşünün.

Filimario kabul etti; karakter sahibi insan, karakter sahibi insanları severdi.

Settembre gene:

— Anlarsınız ya, artık hiç konuşma yok! dedi, aynı çatı altında yaşıyoruz üstelik.. Babamla konuşacak bir şeyin olunca, aynı masa başında da bulunsak, bir pusula yazıyorum ve bunu tutup babama vermesi için oda uşağını çağırıyorum.

Denize bakmak için dirseğini lumbar deliğine dayayıp bu ana kadar öylece duran Pio Pis, birden, geriye döndü.

— Müthiş bu, dive hıçkırdı, artık onu görmüyor, kokusunu duvmuyor, gece onun aşkına donattığım çiçek gibi iki şiiri kendisine gönderemiyorum! Seviyorum onu!

Filimario küt küt omuzuna vurdu:

— Aklınızı başınıza devşirin, Mösö Pis; bir başkasını bulursunuz ayol.

Pis ellerini ısırarak:

— Bir başkasını mı! diye bağırdı, Clotilde Troll'den bir başkasını mı? Olamaz bu. Dünya yüzünde yoktur eşi.

Settembre gözlerini sokak kapıları gibi açtı:

— Ne? bu bize ettiği oyundan sonra, siz hâlâ mı Clotilde Troll'ü seviyorsunuz?

Pis:

— Evet, diye içini çekti. Seviyorum onu; hem çok çok seviyorum. Pétrarque'ın Laure'u sevdiği kadar, hattâ yaşayan Laure'dan ölü Laure'u daha fazla sevdiği kadar seviyorum onu. Clotilde bir kadın değildir, gökten inen bir melektir o

Filimario gene omuzuna vurarak:

— Zavallı Mösyö Pis, dedi. Öyle aptalsınız ki gerçekten Clotilde Troll'le evlenmeğe lâyıksınız.

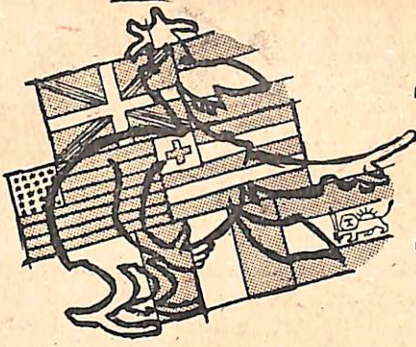
Bu sırada Settembre çılgınca bir kahkaha savurarak güldü ve tam bu anda biri de kapıyı vurdu.

Pio Pis, sanki Ümit içeri girecekmiş gibi kapıya bakarak:

— Bu Clotilde'dir! dedi.

Settembre, ilkin, dudaklarını engin bir gülümseyişle hazırladı; ama Filimario'nun gerçekten serinkanlı bir halde olduğunu görünce gidip lumbar deliğine dayandı ve ıslık çalarak denizi gözden geçirmeğe başladı. Settembre sevimli ve geniş görüş zekâsına sahip bir insandı ama, onda hiçbir eleştiri duygusu yoktu.

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

İzin

Genç adam direktörün odasına girip:

— Bay direktör, dedi; çok mühim ailevî bir iş için sizden izin istiyorum.

Direktör parladı:

— Artık çok oluyorsunuz; sizin bu aile işlerinizden bana gına geldi. Bir gün kayınpederinizi kamyon çiğner; bir gün kayın valdeniz hemoroid ameliyatı olur. Bir gün çocuklarınız vaftiz edilir, bir gün kayın biraderinizin cenazesi...

Genç adam direktörün lâfını kesti:

— Pardon bay direktör; bu defaki çok mühim, zira evleniyorum!

— Yumurtalarınız çok küçük, bizim tavuklar üzerine rahat oturamazlar!

SUSUZLUK!

Otelde... Gece hayli ilerlemişti. Mr. Dupont'un kapısı vuruldu ve içeri pijamaları ile bir adam girdi:

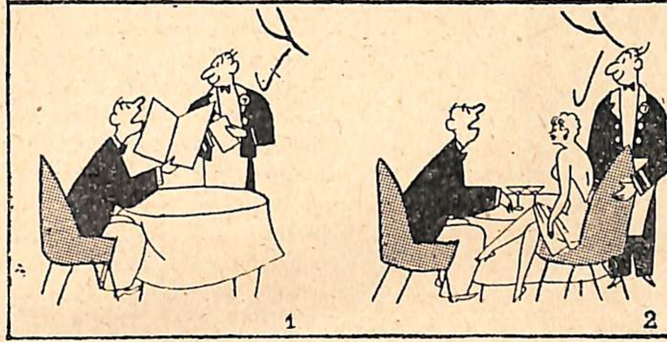
— Affedersiniz, dedi; benim musluğum tıkalı, sizden bir bardak su alabilir miyim?

— Elbette... Niye olmasın?

Ve M. Dupont tekrar yorganı başına çekti. Aradan çok geçmeden adam bardağı ile yeniden geldi. Bu böyle beş - altı kere tekrarlanınca M. Dupont dayanamadı:

— Kuzum Allahaşkına, dedi; mademki bu kadar susadınız garsondan bir şişe su isteseydiniz ya!

— Sizi rahatsız ettiğim için ben de çok üzülüyorum diye cevap verdi adamcağız; fakat garsonu bekliyecek vaktim yok. Zira odamda yangın çıktı!...

— Yemekten önce bana iştah verecek bir şey getir!

KEDİ!

Adam çok zengin ve zengin olduğu kadar da acaipti. Bir gün Paris'in en büyük operatörlerinden birine başvurup:

— Doktor, dedi; ben bir kedi yuttum!

— Kedi mi? Nasıl olur, imkânsız...

— Hiç de değil doktor; ağzım açık uyuyordum. Kedi gelmiş ve içine girmiş. Şimdi karnımı tırmalayıp duruyor..

— Ne yapmamı istiyorsunuz?

— Bir ameliyatla bu kediyi içimden çıkarmanızı doktor!

Zamanlar çok kötü idi ve hattâ bu, Parisin büyük cerrahları için dahi böyleydi. Adamın ise çok parası vardı ve bu büyük cerrah ameliyatı yapmadığı takdirde başka doktorlara gideceğini söylüyordu.

Derhal her şey hazırlandı. Anesteziden sonra hafif bir yara açılıp dikişler konarak sahte bir ameliyat yapıldı. Hasta uyanınca da kendisine önceden hazırlanan bir samur kedi gösterildi.

Fakat zengin hasta birden öfke ile parladı:

— Siz kimi kandırıyorsunuz sahtekâr herifler!

— Niçin? Ne oldu?

— Ne olacak, dedi adam; benim yuttuğum bir kara kedi idi!..

BÜYÜK LÂFLAR

Ekseriya annelerin, kızlarına yapmamalarını tembih ettikleri bu kadar şeyi nereden öğrendiklerine şaşar dururum!.

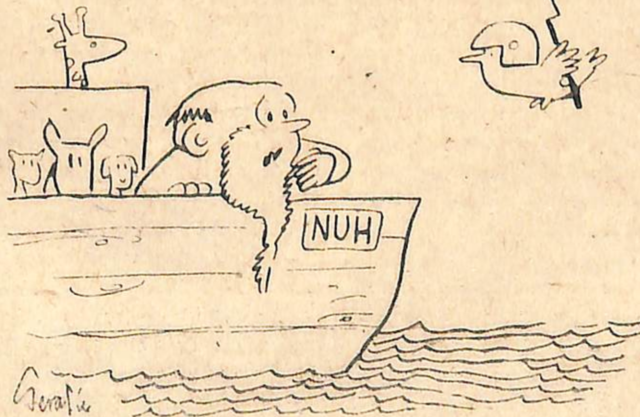
★

Bir san'at münekkidinin notlarından: «Ressamı ele geçiremedikleri için tablolarını astılar».

★

Çok ihtiyatlı bir adamdı, ne olur ne olmaz diye tabutunun içine sürgü koydurmuştu.

HELEN ROWLAND

Sulh güvercini

Nasıl Olmuş?

Seyahatin başındanberi durmadan saçma sorular sorup duran yaşlı adam, büyük yeraltı mağaralarına gelindiği zaman yine dayanamadı:

— Acaba, dedi; bu mağaralar nasıl teşekkül etmiş?

Turistleri gezdiren rehber cevap verdi:

— Bana kalırsa yıllar önce buradan geçen bir Yahudi, adatavşanlarının yeraltındaki inine bir metelik düşürmüş olmalı...

— Eee... Sonra!

— Sonra da bir İskoçyalı bu olayı duyup oraya gelmiştir!

İKİ ZÜPPE

— Romadan yeni geldim; azizim Papa beni yanında tam iki saat alıkoydu..

— Biliyorum bana bahsetti!...

— Baron, dost mu kalalım, yoksa dansa devam edelim mi?

PROBLEM!

Yaşlı adamın bir takım kötü eğilimleri vardı. Meselâ: Kız orta okulları hattâ ilkokullarının kapısında beklerdi. Yine o gün mektepten çıkan küçük kızlardan birine yaklaşıp bazı şeyler söylemeğe başladı. Kıza evine gelmesi için yirmi bin frank teklif ediyordu. Çocuk biraz düşündü sonra:

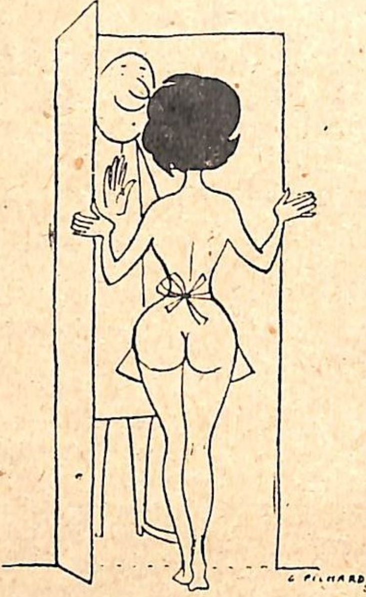
— Olur dedi, gelirim, ama cebir problemlerimi de yapacaksınız!...

TELEFONDA!

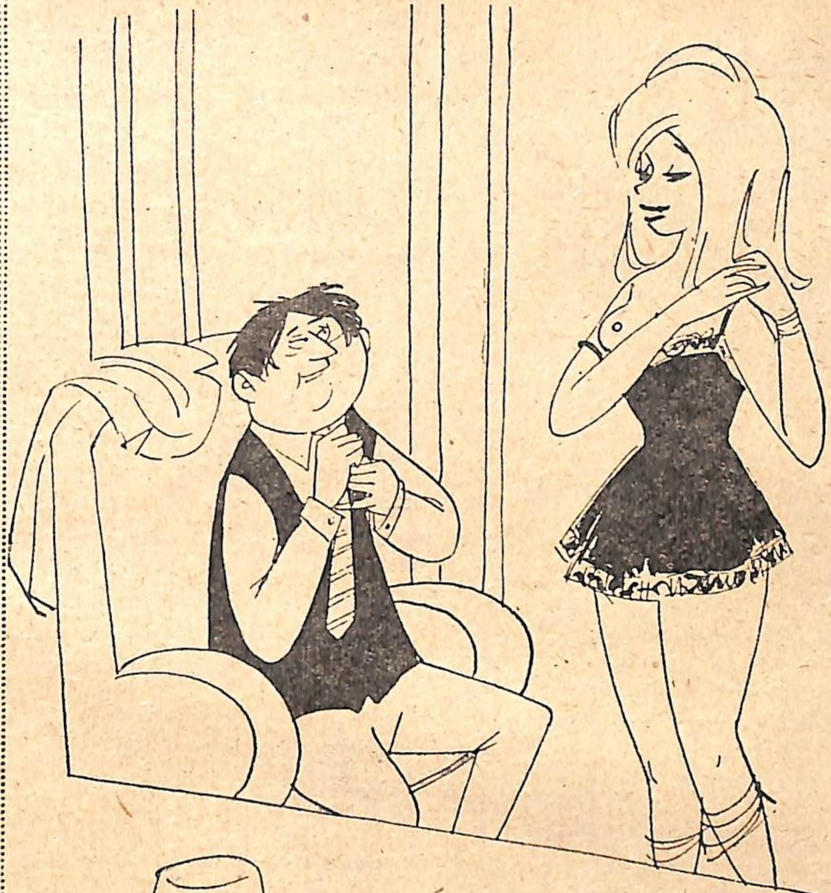
Telefonda bir kadın sesi:

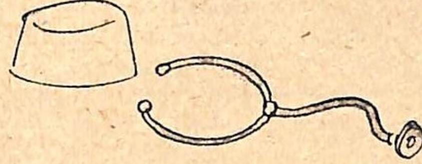
— Dinle Raymond; bu kadar ısrarın boş. Teklifini kabul etmeme imkân yok. Zira ben namuslu bir kadınım. Eğer öyle olmasaydı büyük bir zevkle sana gelirdim!

dünya karikatürleri

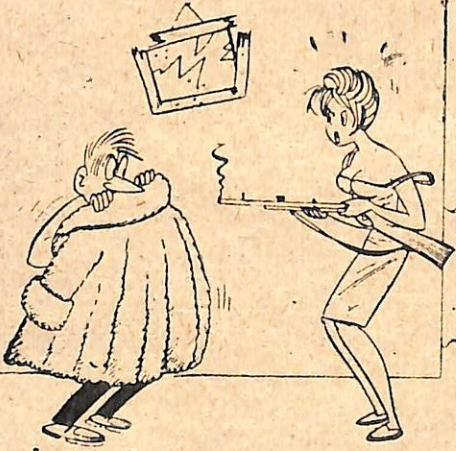

—BEYFENDİ EVDE Mİ?
—MAATTEESSÜF EVDE...

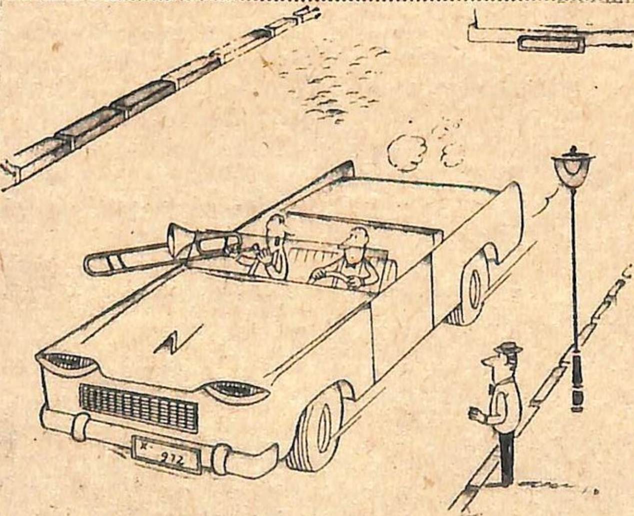

DOKTOR— EH, YARIN GELİN DE MUAYENE EDEYİM ARTIK !..

—SIKIYSA ATEŞ ET BAKAYIM !

—RİCA EDERİM BİR KLÂKSON ALIN, NEFESİM TÜKENDİ ARTIK!

—BİRAZ MÜSAADE ET KARICIĞIM, BULAŞIKLARI YIKATMAYA RAZI EDİYORUM!

GÜN DOĞMADAN!

Yusuf Ziya Ortaç

Kitaplığınızın en güzel eseri

Fiatı 5 Lira

Müracaat: AKBABA yayınları
Belediye Klodfarer Caddesi
No. 8 - 10
İSTANBUL

PİYALE MAKARNASI

Yıktın Perdeyi Eyledin Viran...
Koşup PİYALE Yiyeyim Heman.

PİYALE

NEVZAT KIRDAR

Rekter – P.61/5

Piyale Adı.. Ağız Tadı..

AKBABA YAYINLARI: MİZAH ESERLERİ

1 — **KADIN OLAN ERKEĞİN** Hâtıraları: Aziz Nesin'in en güzel romanı.

2 — **VATANDAŞ AHMET EFENDİ**: Burhan Felek'in hikâyeleri.

3 — **DÜĞÜN GECESİ**: Orhan Seyfi Orhon'un mizah hikâyeleri.

4 — **MEŞHURLARIN NÜKTELERİ**: En tanınmış fikir, sanat, politika adamlarımızın fıkra ve nükteleri.

5 — **GÖZ UCU İLE AVRUPA**: Yusuf Zira Ortaç'ın biribirinden güzel seyahat fıkralar.

6 — **UÇAN DAİRELER**: Adnan Veli'nin en güzel hikâyeleri.

7 — **MİLLETLER GÜLÜYOR**: Fransız, İngiliz, Rus, İtalyan, Amerikan, Alman, Yunan, Çin mizahının en seçme hikâyeleri.

Siparişlerinizi lütfen : Umum Anadolu ve İstanbul bayii : Ferhan Bozkurt ve ortağı. Kebeci han, No. 4 Ankara Cad. İstanbul

Akbaba

«Ben esmeri fındık ile beslerim» şarkısı Avrupada moda oldu
— Gazeteler —

— Bir tane «Ben esmeri»...
— Lûlûûûû !.. Gel, seni bir bay istiyor !..